

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 78.341 van 25 januari 1999
in de zaak A. 77.716/VII-16.476.**

In zake : 1. Jean-Pierre DE LEENER,
2. Jacques VAN CALCK,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat T. DE WAELE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat H. GILLIAMS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Goedheidsstraat 5-7.

tussenkommende partij :

de c.v. VLABRAVER,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. RYCKBOST,
kantoor houdende te OOSTENDE,
E. Beernaertstraat 80.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Jean-Pierre DE LEENER en Jacques VAN CALCK op 3 maart 1998 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 21 november 1997 van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling houdende uitspraak over de beroepen aangetekend tegen het besluit van 29 mei 1997 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant waarbij aan de c.v. VLABRAVER de vergunning wordt verleend om te Drogenbos, aan de Humaniteitslaan, een afvalverbrandingsinstallatie uit te baten;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 8 september 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 september 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat T. DE WAELE, die verschijnt voor de verzoekers, van Advocaten H. GILLIAMS en L. VAN BEVER, die verschijnen voor de verwerende partij, en van Advocaten D. RYCKBOST, E. RYCKBOST en M. SENELLE, die verschijnen voor de tussenkomende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur P. SOURBRON, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 11 december 1997 in zijn eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de Auditeur-generaal;

1. Feiten

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Reeds voor het indienen van de kwestieuze vergunningsaanvraag zijn de milieu-effecten van een nieuwe verbrandingsinstallatie voor het Vlaams-Brabantse afval onderzocht in een milieu-effectrapport (verder MER) van december 1990.

In dat rapport worden vier mogelijke vestigingsplaatsen onderzocht, met name Grimbergen, Kessel-Lo, Drogenbos en Schelle (provincie Antwerpen).

Op 22 maart 1994 stelt de Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting een "Ontwerp van globaal concept voor de oplossing van de afvalproblematiek in Vlaams-Brabant" voor.

Dit "ontwerp van globaal concept" wordt door de Vlaamse regering principieel goedgekeurd in haar vergadering van 7 december 1994.

In de goedgekeurde conceptnota wordt een globaal beeld gegeven van de huisvuilproblematiek in de provincie Vlaams-Brabant, waarbij specifiek de nadruk wordt gelegd op het gebrek aan huisvuilverwerkingsinfrastructuur in de provincie.

Met betrekking tot de verbranding van afval wordt in de nota het volgende toekomstbeeld geschetst :

"Wanneer alle voorliggende elementen - inzonderheid het preventiebeleid - worden uitgevoerd zal dit resulteren in een vermindering van de huisvuilafvalstroom dat alsnog moet verwijderd worden.

Deze reststroom of m.a.w. wat noch kan voorkomen, hergebruikt of gerecycleerd worden, zal verbrand worden in een verbrandingsinstallatie met rookgaswassing en energie-recuperatie. Daarbij moet de beste beschikbare technologie aangewend worden om de rookgaswassing optimaal te laten werken. De vliegassen zullen gestort worden op een klasse I-stortplaats buiten Vlaams-Brabant. De bodemassen zullen gerecycleerd worden.

Na evaluatie van de effecten van het opgezette voorkomingsbeleid, het gerealiseerde beleid rond

hergebruik en in functie van de voortgang in de dossiers rond de verwezenlijking van de verwerkings-infrastructuur m.b.t. de recyclage van de afvalstoffen, zal de feitelijke dimensionering alsmede een voorstel tot inplanting worden bepaald van deze verbrandingsoven.

Deze beslissing zal genomen worden ten laatste einde 1995, in samenspraak met de betrokken gemeentebesturen, de intercommunales gelegen in Vlaams-Brabant, de provincie Vlaams-Brabant en het Vlaamse Gewest.

Op dat ogenblik moet er een duidelijk zicht zijn op de effectiviteit van de preventie en het hergebruik e.d. op de restfractie.

Dit laat toe om na te gaan bij het nemen van de beslissing rond de verbrandingsoven in hoeverre de voorkomingsmaatregelen evenals de genomen maatregelen inzake hergebruik en recyclage effectief werden ingesteld én/of wat het uiteindelijk effect ervan is.

Aan de nieuwe provincie Vlaams-Brabant zal gevraagd worden een concreet voorstel te doen van inplantingsplaats en capaciteit vóór midden 1995."

1.2. Gevolg gevend aan de inhoud van bovenvermelde conceptnota, neemt de provincieraad van Vlaams-Brabant op 27 juni 1995 een beslissing waarbij "aan de Vlaamse regering (wordt) voorgesteld om voor de te bouwen afvalverbrandingsinstallatie een capaciteit te voorzien van 260.000 ton en deze in te planten te Drogenbos op de gronden gelegen naast de steg-electriciteitscentrale, kadaster Sectie A, nrs. 17t en 138m".

1.3. Op 13 november 1995 wordt de coöperatieve vennootschap met beperkte aansprakelijkheid "VLAAMS-BRABANTSE AFVALVERWERKING EN ENERGIERECUPERATIE" (afgekort als VLABRAVER) opgericht. Deze vennootschap stelt zich luidens artikel 3 van de gecoördineerde statuten tot doel :

"- het nemen van initiatieven en het ontwikkelen van voorstellen gesitueerd binnen het kader van het door de Vlaamse Overheid goedgekeurde Afvalstoffenplan en van de besluiten van de Provincieraad van Vlaams-Brabant over het beleid inzake de afvalstoffen, op het vlak van de eindverwerking van huishoudelijke afvalstoffen en bedrijfsafvalstoffen, die inzake aard

en samenstelling vergelijkbaar zijn met de huishoudelijke afvalstoffen, welke, na preventie, redelijkerwijze niet kunnen gerecupereerd worden of niet in aanmerking komen voor materiaalrecuperatie, en de residu's welke overblijven na de eindverwerking van deze afvalstoffen;

- het opzetten van alle voorbereidende activiteiten die in eerste orde de vennoten en eventueel bijkomende vennoten de mogelijkheid moeten verlenen om op termijn te kunnen overgaan tot de bouw en de exploitatie van een nieuwe afvalverbrandingsoven met energierecuperatie in Vlaams-Brabant."

Volgens de beschikbare gegevens telt de c.v. VLABRAVER thans zes vennoten : de provincie Vlaams-Brabant, de Vlaamse Milieuholding/VLAR n.v., de OVAM, WATCO Vlaanderen, de intercommunales INTERLEUVEN en HAVILAND. In een latere fase zouden ook nog andere intercommunales en gemeenten tot de vennootschap kunnen toetreden.

1.4. Kort na de oprichting van de c.v. VLABRAVER wordt een aanvang genomen met het opstellen van het MER met het oog op het indienen van de milieuvergunningsaanvraag die heeft geleid tot het thans bestreden besluit.

Op 15 december 1995 verklaart AMINAL, cel MER, zich akkoord met het door de c.v. VLABRAVER voorgestelde college van deskundigen. Als coördinator van het college van deskundigen wordt L. VAN MIDDEL aangewezen.

De startvergadering is gehouden op 10 mei 1996.

Enkele maanden later, op 5 augustus 1996, sluit de c.v. VLABRAVER een overeenkomst met het studiebureau INTER-ECO voor het opstellen en het begeleiden van de milieuvergunningsaanvraag voor de verbrandingsoven.

1.5. Intussen werd de onteigeningsprocedure gestart voor de verwerving van de voor de verbrandingsinstallatie noodzakelijke gronden.

Bij besluit van 31 mei 1996 van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling werd OVAM

gemachtigd tot onteigening ten algemene nutte over te gaan van verschillende percelen gelegen op het grondgebied van de gemeente Drogenbos en van de gemeente Sint-Pieters-Leeuw.

In dit besluit wordt onder meer overwogen dat "de Bestendige Deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant op 15 juni 1995 de principiële beslissing genomen heeft om de site Drogenbos als de meest geschikte locatie voor de vestiging van de voor Vlaams-Brabant noodzakelijke verbrandingsinstallatie aan te bevelen en dat dit standpunt op 28 juni 1995 door de Provincieraad van Vlaams-Brabant bekrachtigd werd".

Op 8 november 1996 verklaart OVAM dat deze gronden na een eventuele onteigening, volgens een nog nader te bepalen modaliteit, ter beschikking zullen worden gesteld van de exploitant van de verbrandingsinstallatie. Volgens de tussenkomen partij zijn de gronden voor de vestiging van de verbrandingsoven uiteindelijk in der minne verworven.

1.6. Het milieu-effectrapport wordt door de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer conform verklaard op 4 oktober 1996.

1.7. Op 13 december 1996 dient W. POOT, in zijn hoedanigheid van bestuurder van de c.v. VLABRAVER, bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant een milieuvergunningsaanvraag in voor de exploitatie van een nieuwe verbrandingsinstallatie met energierecuperatie met een thermische capaciteit van 97 MW, gelegen te Drogenbos en te Sint-Pieters-Leeuw.

De vergunningsaanvraag omvat in concreto volgende onderdelen :

"- een verbrandingsoven met energierecuperatie van de niet te recupereren restfractie van niet gevaarlijke afvalstoffen, met een thermische capaciteit van 97 MW (wat bij een gemiddelde onderste verbrandingswaarde van 11.300 kJ/kg neerkomt op 28 ton/u of ca. 207.000 ton/jaar);

- de opslag en verbranding van, met energiewinning en met terugwinning van :
 - * niet gevaarlijke huishoudelijke afvalstoffen;
 - * niet gevaarlijke bedrijfsafvalstoffen die vergelijkbaar zijn met huishoudelijke afvalstoffen;
 - * vast, niet-risicohoudend medisch afval;
 - * andere niet gevaarlijke afvalstoffen.
- een afvalwaterzuiveringsinstallatie, met inbegrip van het lozen van effluentwater voor de behandeling van huishoudelijk afvalwater met een maximumdebiet van resp. 0,5 m³/uur, 6 m³/dag en 2.200 m³/jaar;
- 6 transformatoren van resp. 2 x 300 kVA, 3 x 2.500 kVA en 1 x 25.000 kVA;
- vast opgestelde batterijen, waarvan het produkt van de capaciteit, uitgedrukt in Ah, met de klemspanning, 18.900 ah x V bedraagt;
- een al dan niet overdekte ruimte waarin 5 autovoertuigen, andere dan personenwagens, gestald worden;
- een airconditioningsinstallatie, met een totale geïnstalleerde drijfkracht van 30 kW;
- 10 compressoren, met een geïnstalleerde totale drijfkracht van 253 kW;
- een opslagplaats voor samengeperste, vloeibaar gemaakte of in oplossing gehouden gassen, in verplaatsbare recipiënten, met een gezamenlijk waterinhaltsvermogen van 1.500 liter;
- opslagplaatsen van oxiderende, schadelijke, corrosieve en irriterende stoffen, met een totaal inholdsvermogen van 485.000 kg;
- een bovengrondse opslag van 20.000 l diesel;
- een opslag van 10.000 l olie, verdeeld over 25 vaten van 200 l motorolie en 25 vaten van 200 l afvalolie;
- een verdeelinstallatie bestaande uit 1 dieselpomp;
- een laboratorium waarbij geen gevaarlijke stoffen worden geloosd;
- een inrichting voor het mechanisch behandelen van metalen, met een geïnstalleerde totale drijfkracht van 28,5 kW;
- vast opgestelde motoren met een nominaal vermogen van 200 kW;
- 2 stoomgeneratoren, andere dan lagedruk stoomgeneratoren, met elk een waterinhoud van 13.500 l;
- 3 stoomvaten, met inbegrip van warmtewisselaars waarvan de primaire ruimte als stoomvat wordt beschouwd, met een waterinhoud van 2 x 500 l en 1 x 44.000 l;
- 1 stoomturbine inclusief alternator met een vermogen van 25 MW".

Op de brief waarmee de vergunningsaanvraag wordt ingediend, staat vermeld dat "toelichtingen omtrent het dossier tevens bekomen (kunnen) worden bij

de opsteller ervan : INTER-ECO b.v.b.a., Dhr. Luc VAN MIDDEL, Fr. Verbeekstraat 233, 3090 Overijse".

De milieuvergunningsaanvraag wordt ontvankelijk en volledig verklaard op 23 december 1996.

1.8. Op dezelfde dag wordt de minister-president van de Brusselse regering schriftelijk in kennis gesteld van de ingediende milieuvergunningsaanvraag. Deze brief, die namens de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant ondertekend is door de gemachtigde ambtenaar, luidt als volgt :

"Ik verwijs naar het samenwerkingsakkoord tussen het Vlaamse Gewest, het Waalse Gewest en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest betreffende de uitwisseling van informatie over projecten met gewestgrensoverschrijdende milieueffecten.

Als bijlage gaat een exemplaar van de milieuvergunningsaanvraag ingediend door VLABRAVER C.V., Diestsesteenweg 52 te 3010 Leuven voor de exploitatie van een verbrandingsoven voor de verbranding met energierecuperatie van de niet te recupereren restfractie van niet gevaarlijke afvalstoffen met een thermische capaciteit van 97 MW.

De betreffende inrichting is M.E.R.-plichtig en de behandelingsprocedure is voorgescheven door het VLAREM, titel I. De heer Burgemeester van en te DROGENBOS is d.d. 23/12/1996 verzocht om een openbaar onderzoek te organiseren. Waarschijnlijk zal dat onderzoek plaatsvinden tijdens de maand januari, de juiste periode, die 30 dagen zal duren, kan worden medegedeeld door de heer Burgemeester van en te Drogenbos. In de procedure is ook een informatievergadering voorzien.

De uitspraak door de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant is normaal (=zonder eventueel uitstel) voorzien uiterlijk op 23/4/1997".

1.9. Op dezelfde dag wordt de burgemeester van de gemeente Drogenbos verzocht om een openbaar onderzoek te

organiseren over de vergunningsaanvraag. Dit wordt uiteindelijk georganiseerd van 25 maart 1997 tot en met 24 april 1997.

Op 14 april 1997 heeft te Drogenbos een openbare informatievergadering plaatsgevonden.

1.10. Op 27 maart 1997 verstuurt de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling aan zijn Brusselse collega een brief met de volgende inhoud :

"Volgens de gegevens waarover ik beschik, werd door de Bestendige Deputatie van de provincie Vlaams Brabant aan uw regering op 23 december 1996 per aangetekend schrijven een exemplaar van de milieuvergunningsaanvraag (inclusief het milieueffectrapport) overgemaakt. In het begeleidend schrijven werd melding gemaakt van het verzoek aan de burgemeester van Drogenbos om een openbaar onderzoek en een informatievergadering te organiseren. De juiste periode van het openbaar onderzoek zou meegedeeld worden door de burgemeester van Drogenbos.

Bij aangetekend schrijven van 24 maart 1996 werd uw regering door de gemeente Drogenbos op de hoogte gesteld van het feit dat het openbaar onderzoek loopt van 25 maart 1997 tot en met 24 april 1997 en dat de informatievergadering doorgaat op 14 april 1997 om 19u30.

Ik ben dus van mening dat voldaan werd aan de bepalingen van de artikelen 4 en 5 van het samenwerkingsakkoord. Het uitstellen van het openbaar onderzoek is derhalve niet aangewezen. Ik wil hierbij ook uw aandacht vestigen op het vierde lid van artikel 5 van het samenwerkingsakkoord dat bepaalt dat een verlenging van de duur van het openbaar onderzoek niet mogelijk is.

Indien uw regering buiten de termijn van het openbaar onderzoek nog een standpunt zou formuleren, ben ik evenwel bereid, gelet op het principe van goede nabuurschap tussen onze gewesten, om dit standpunt onmiddellijk na ontvangst aan de Bestendige Deputatie van de provincie Vlaams-Brabant over te maken en de Bestendige Deputatie te verzoeken bij de beslissing over de milieuvergunningsaanvraag, indien mogelijk, uw standpunt in rekening te brengen. Hierbij wil ik er de aandacht op vestigen dat conform de bepalingen van titel I van het VLAREM de Bestendige Deputatie uiterlijk op 23 april 1997 een uitspraak moet doen over de milieuvergunningsaanvraag. Deze termijn kan met een periode van maximaal twee maanden verlengd worden. (...)."

1.11. Tijdens het openbaar onderzoek van de vergunningsaanvraag worden 1.612 petitie's, 33.712 schriftelijke en 8 mondelinge bezwaren en opmerkingen ingediend.

1.12. Met een besluit van 29 mei 1997 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant wordt de gevraagde vergunning verleend.

Naast de toepasselijke algemene en sectorale voorwaarden van Vlarem II worden in het vergunningsbesluit de volgende bijzondere milieuvergunningsvoorwaarden opgelegd :

"Artikel 1 : aspect lucht

- a) De volgende parameters dienen ter controle van de verbranding per ovenlijn continu aan de uitgang van de oven gemeten te worden : O_2 , CO en temperatuur;
- b) De volgende parameters dienen per ovenlijn continu in de schouw gemeten te worden : stof, HCl, SO_2 , NO_x , CO, O_2 , vochtgehalte, temperatuur en rookgasdebiet;
- c) De volgende parameters dienen per ovenlijn periodiek gemeten te worden in de schouw (om de 6 maanden): HF, zware metalen, gas- en dampvormige organische verbindingen;
- d) Dioxinen en furanen dienen minimum eenmaal per zes maanden en per ovenlijn gemeten te worden;
- e) Het gloeiverlies van de slakken dient om de zes maand gemeten te worden;
- f) Gedurende de eerste twaalf maanden na de in bedrijfstelling dienen de parameters vermeld onder c) en d) gemeten te worden om de twee maanden.

Artikel 2 : aspect bodem

- a) Het concept van de uit te voeren constructiewerken dient derwijze te zijn dat de grondbalans van ontgravingen en aanvullingen in evenwicht is. De verontreinigde gronden kunnen worden verwerkt op de site, en moeten geïsoleerd worden van de omgeving. Dit gedeelte van de grondwerken moet begeleid worden (ontwerp en uitvoering) door een erkend bodemsaneringsdeskundige;
- b) In het bijzonder bestek dat de aanneming van de werken zal regelen, dienen met betrekking tot het voorkomen van bodemvervuiling door bouwchemicaliën en koolwaterstoffen de nodige maatregelen te worden opgenomen.

Artikel 3 : aspect geluid

- a) Inkapselen van de ventilatoren (reductie van de geluidsbelasting binnen in het gebouw);

b) Isoleren van het aanzuig- en perskanaal (idem reductie binnen in het gebouw);
c) Aanbrengen van een geluiddemper aan de uitblaas-zijde;

d) Isoleren van de schouwmantel door gebruik te maken van een dubbelwandige constructie in staal;

Artikel 4 : aspect verkeer

a) De aanvoer van de afvalstoffen en de afvoer van de verbrandingsresten dient derwijze te worden georganiseerd dat minimum 50% (gewicht) wordt aan- en afgevoerd per schip.

b) De aanvoer met ophaalwagens uit de gemeenten van het Pajottenland moet zoveel mogelijk via N285 naar N8 via Dilbeek op Ring of naar N28 langs Halle - N203 - ring Zuid worden georganiseerd.

c) Bovengeschiedt aan het bepaalde onder b) dient de exploitant, in overleg met de betrokken gemeentebesturen, een geschikte aanvoerroute uit te stippelen. Binnen de twaalf maanden na datum van onderhavig besluit dient de vergunningverlenende overheid in kennis gesteld te worden van de resultaten van dit overleg.

Artikel 5

In de inrichting mogen uitsluitend afvalstoffen worden aanvaard die niet op een andere, hoogwaardiger wijze nuttig kunnen worden toegepast.

Onder "hoogwaardiger" wordt hier verstaan de nuttige toepassing R1 tot R8 overeenkomstig het besluit van de Vlaamse Regering van 27 april 1994 houdende nadere omschrijving van de begrippen verwijdering en nuttige toepassing van afvalstoffen.

Artikel 6

De aanvaarding van niet risicohoudend medisch afval en andere niet gevaarlijke afvalstoffen is slechts toegelaten in zoverre hierdoor de verwijdering van huishoudelijke afvalstoffen niet in het gedrang wordt gebracht.

Artikel 7

De aanvaarding van andere niet gevaarlijke afvalstoffen is, per afvalsoort onderworpen aan de voorafgaandelijke goedkeuring van OVAM (afdeling Sturing Afvalstromen)".

1.13. Tegen dit besluit van de bestendige deputatie worden bij de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling 1.191 beroepen ingediend.

1.14. In het kader van de beroepsprocedure worden verschillende adviezen uitgebracht :

a. De Vlaamse Milieumaatschappij verleent op 31 juli 1997 een gunstig advies dat zowel betrekking

heeft op de lozing van afvalwater als op het aspect luchtverontreiniging.

b. De administratie gezondheidszorg, hygiëne en gezondheidsinspectie, brengt op 4 september 1997 een ongunstig advies uit. Deze ongunstige beoordeling is gesteund op overwegingen aangaande het verkeer -de aan- en afvoerwegen zouden hun maximale capaciteit bereikt hebben- en aangaande de toename van de immissies van fijn stof, cadmium, stikstofdioxide en dioxines.

c. Door AROHM, afdeling stedenbouwkundige vergunningen, wordt op 17 september 1997 een principieel gunstig advies uitgebracht. In dit advies wordt gesteld dat de inrichting volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 maart 1977, gelegen is in een industriegebied en dat "de oven wordt ingeplant in een grootschalige industriële omgeving met goede verkeersontsluiting".

d. AMINAL, hoofdbestuur milieuvergunningen, adviseert op 18 september 1997 om het beroepen besluit te bevestigen, mits de door de bestendige deputatie opgelegde bijzondere milieuvergunningsvoorwaarden als volgt worden gewijzigd :

- de aanvoer van de afvalstoffen en de afvoer van de verbrandingsresten per schip zouden verhoogd moeten worden van 50 tot 70% van het aan- en afgevoerde gewicht;
- de na te leven emissiegrenswaarden zouden deze moeten zijn die gelden voor installaties met een nominale capaciteit van meer dan 30 ton/uur (artikel 5.2.3.3.4, § 2 van Vlarem II, dit zijn strengere grenswaarden dan de voorheen opgelegde grenswaarden).

e. Door OVAM worden in het kader van de beroepsprocedure in totaal 3 gunstige adviezen verleend,

respectievelijk op 25 juli 1997, 11 augustus 1997 en 19 augustus 1997.

In die adviezen stelt OVAM, beknopt samengevat, dat de nieuwe verbrandingsoven geen overcapaciteit zal doen ontstaan, dat het concept voldoet aan de "Best Beschikbare Techniek", dat de emissiegrenswaarden kunnen gehaald worden en dat "de keuze van de inplantingsplaats in feite buiten het beoordelingskader valt van de milieuvergunningsaanvraag" omdat de inplantingsplaats "gekozen (werd) door de provincieraad van de provincie Vlaams-Brabant dd. 27.06.1995".

f. De gewestelijke milieuvergunningscommissie verleent op 19 september 1997 een gunstig advies. In dat advies worden de wijzigingen van de bijzondere milieuvergunningsvoorwaarden, voorgesteld in het advies van AMINAL, overgenomen.

De c.v. VLABRAVER werd gehoord tijdens de vergadering van de gewestelijke milieuvergunningscommissie. Bij die gelegenheid heeft de vergunningsaanvrager een toelichtende nota overhandigd die ertoe strekt de bezwaren van de beroepsindieners te weerleggen.

1.15. In de periode van 20 juni 1997 tot 14 november 1997, d.w.z. praktisch gedurende de ganse beroepsprocedure, blijkt politiek en technisch overleg te hebben plaatsgevonden tussen het Vlaamse Gewest en het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest over een mogelijke samenwerking met betrekking tot de verbranding van huishoudelijk afval. Dit overleg heeft blijkbaar niet geleid tot concrete resultaten.

1.16. Met een besluit van 21 november 1997 doet de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling uitspraak over de ingestelde administratieve beroepen.

In hoofddorde bevestigt dit besluit het beroepen besluit. Daarnaast worden aan het beroepen besluit een aantal wijzigingen aangebracht :

- de toegestane verwerkingscapaciteit wordt vastgesteld op 200.000 ton afvalstoffen per kalenderjaar;
- de emissiegrenswaarden worden verstrengd, in die zin dat de grenswaarden van artikel 5.2.3.3.4..2° van Vlarem II opgelegd worden, behalve wat betreft de parameter NOx waarvoor een emissiegrenswaarde wordt vastgesteld van 70 mg/m³ uitgedrukt als NO₂.

Het beschikkend gedeelte van het besluit wordt voorafgegaan door een circa 33 pagina's bestrijkende motivering;

2. Rechtspleging

Overwegende dat de c.v. VLABRAVER, aan wie de bestreden vergunning werd verleend, met een verzoekschrift van 20 maart 1998 vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat op dit verzoek kan worden ingegaan;

3. Ten gronde : de ernst van de middelen

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten o.m. onder de voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden;

Overwegende, wat alle middelen betreft, dat bij de Raad van State tegen het bestreden besluit liefst 24 vorderingen tot schorsing zijn ingesteld; dat daarbij tientallen verschillende middelen en/of middelonderdelen, over honderden pagina's, worden opgeworpen; dat voorliggende vordering niet minder dan acht middelen, quasi alle dan nog onderverdeeld in meerdere onderdelen, bevat, die de verzoekende partijen alle als ernstig bestempelen; dat de Raad van State in een kort geding alleen kan en mag onderzoeken of die middel(onderdel)en

op het eerste gezicht gegrond lijken; dat de Raad zich dan ook noodgedwongen moet beperken tot een prima facie-onderzoek van de middelen zoals ze zich in een eerste lezing tot hun essentie laten herleiden, zonder noodzakelijk ieder argument afzonderlijk te beantwoorden;

3.1.1.1. Overwegende dat het eerste middel als volgt wordt ontwikkeld :

"1. Eerste onderdeel genomen uit de schending van het algemeen beginsel dat aan elke bestuurshandeling juiste, relevante en wettelijk toelaatbare redenen ten grondslag moeten liggen, daar er geen feitelijke overwegingen bestaan ter rechtvaardiging van de door het besluit van 27 juni 1995 van de Provincieraad van Vlaams-Brabant genomen beslissing inzake de vestigingsplaats.

1.1. In zijn besluit van 27 juni 1995 (...) stelt de Provincieraad van Vlaams-Brabant aan de Vlaamse Regering voor in Drogenbos een verbrandingsoven te bouwen met een capaciteit van 260.000 Ton.

In het onderhavige geval bevatten noch het betrokken besluit zelf, noch de beleidsnota afvalstoffen, noch het provinciaal actieplan voor G.F.T.-afval waarnaar in het besluit wordt verwezen, de minste feitelijke rechtvaardiging voor de gekozen vestigingsplaats voor de verbrandingsoven.

Zelfs al is de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen niet als zodanig toepasselijk op een voorstel van de Provincieraad, het blijft daarom niet minder waar dat het beginsel dat de motivering moet afdoende zijn, een beginsel dat door artikel 3 van de wet is belichaamd, toepasselijk is op elke bestuurshandeling, met inbegrip van die bestuurshandelingen die niet onder het toepassingsgebied van de wet van 29 juli 1991 vallen.

Het is een algemeen aangenomen beginsel dat aan elke bestuurshandeling juiste, relevante en wettelijk toelaatbare redenen ten grondslag moet liggen, die aan de handeling voorafgaan en ze rechtvaardigen, zelfs al is de motivering niet op grond van een wettekst vereist (J. Salmon, Le Conseil d'Etat, Bruylant, p. 451).

In het onderhavige geval bevat de motivering van het besluit van de provincieraad hoegenaamd geen rechtvaardiging van de keuze van Drogenbos.

(...)

Dit gemis heeft op beslissende wijze het vervolg van de procedure bepaald.

Aangezien de ligging als een voldongen feit werd beschouwd, werd deze later niet meer ter discussie

gebracht, noch door het M.E.R. waarin werd gesteld dat 'de keuze van de inplantingsplaats (Drogenbos) voor het deskundigenteam tevens een opgelegd element was' (M.E.R. punt 11.4.9., pag. 286), noch door de Bestendige Deputatie, die verwijst naar het besluit van de provincieraad van 25 juni 1995 als grondslag van zijn beslissing van 29 mei 1997 waarbij de milieuvergunning aan Vlabraver wordt verleend (pag. 1) en waarin wordt naar voren gebracht dat 'de keuze van de inplantingsplaats werd genomen door de provincieraad van Vlaams-Brabant de data 27 juni 1995 volgens de regels van de democratie die voor dat beleidsniveau gelden.' (pag. 13)

1.2. De bedoeling van het verzoek van de Vlaamse Regering aan de Provincieraad was dat de best geschikte vestigingsplaats voor de verbrandingsoven zou worden aangeduid. De provincieraad had dus tot taak onder alle gemeenten van de Provincie de hiertoe best geschikte gemeente te kiezen. De provincieraad koos Drogenbos zonder ook maar enigszins die keuze te rechtvaardigen. De onrechtmatige aard van deze handeling kon niet worden hersteld en werd ook niet hersteld, noch door de Bestendige Deputatie in haar beslissing van 29 mei 1996, noch door de Minister in het aangevochten besluit.

Deze beslissingen hadden immers niet hetzelfde voorwerp. Zij hadden betrekking op een bepaalde vergunningsaanvraag en niet op een algemene vraag naar de best geschikte plaats in de Provincie voor het oprichten van de verbrandingsoven. Het wordt weliswaar van de Bestendige Deputatie en van de Minister verwacht dat zij in het kader van een vergunningsaanvraag nagaan of de plaats waar de verbrandingsoven wordt gevestigd geen ontoelaatbare hinder zal teweegbrengen, maar de opdracht van de Provincieraad was van een heel andere aard : hij moest de best geschikte plaats mogelijk vinden.

De onrechtmatigheid in het besluit van de Provincieraad kon evenmin worden goedge maakt door het feit dat de Vlaamse Regering OVAM de machtiging verleende om tot de onteigening van de site over te gaan, daar deze beslissing evenmin als het aangevochten besluit tot doel had na te gaan of de gekozen vestigingsplaats de meest geschikte in de Provincie was.

Ter conclusie : het besluit van de Provincieraad had betrekking op de keuze van de vestigingsplaats en de verbrandingscapaciteit, twee gegevens die de kern uitmaken van de vergunningsaanvraag alsmede van de vergunning zelf; dit besluit was wel degelijk een voorbereidende handeling van het aangevochten besluit, in zodanige mate dat ze in de aanhef van de beslissing van de Bestendige Deputatie van 29 mei 1997 als grondslag wordt vermeld. De onrechtmatigheid van deze voorbereidende handeling heeft de onrechtmatigheid van de aangevochten handeling tot gevolg.

2. Tweede onderdeel genomen uit de onjuiste motivering (schending van artikel 3 van de wet van 29 juni 1991 en artikel 52,3° VLAREM I) en de schending van artikel 7, § 3, 1° van het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985, daar de keuze van de vestigingsplaats niet in het M.E.R. wordt verantwoord.

2.1. Artikel 7, § 3, 1° van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunningen bepaalt :

'Het milieu-effectrapport zal tenminste bevatten :
1° (...) een verantwoording van (...) de vestigingsplaats.'

2.2. Het M.E.R. geeft tweemaal een verantwoording van de vestigingsplaats :

- In punt 2.2.7., wordt de keuze van de vestigingsplaats gerechtvaardigd in vergelijking met een M.E.R. van 1990;
- In de niet-technische samenvatting, schrijven de auteurs van het M.E.R. dat 'de keuze van de inplantingsplaats (Drogenbos) (...) voor het deskundigenteam tevens een opgelegd gegeven [was], ' waaraan zij toevoegen dat ze 'niettemin verwijzen naar hoofdstuk 2.2.7. waarbij de keuze van de inplantingsplaats wordt besproken, en waaruit blijkt dat deze aanvaardbaar is' (pag. 286).

Zoals hierna wordt bewezen, is de rechtvaardiging aangevoerd in punt 2.2.7. onjuist en wat de verwijzing betreft naar een besluit waaraan geen enkele reden ten grondslag ligt (zie eerste onderdeel van het middel), deze is niet toelaatbaar.

2.2.1. Zonder dat ook maar enig cijfermateriaal wordt gegeven i.v.m. de andere liggingen, worden in het huidige M.E.R. (punt 2.2.7.) in een paar woorden de bevindingen tegengesproken van een M.E.R. van 1990, waarin verslag werd uitgebracht over een blijkbaar uitvoerig gevoerd onderzoek van vestigingsplaatsen in Grimbergen, Kessel-Lo, Schelle, alsmede een andere plaats in Drogenbos zelf, op 1.000 m van de nu aanbevolen vestigingsplaats. Deze laatste ligging werd toen beschouwd als de minst geschikte onder de onderzochte vestigingsplaatsen.

Volgens het M.E.R., zijn de twee negatieve punten i.v.m. de keuze van Drogenbos, d.w.z., enerzijds de lucht en het aantal inwoners (stadszone) en anderzijds de verkeersproblematiek, nu verdwenen. Nog steeds volgens het M.E.R., is het eerste punt niet relevant, omdat de effecten van de bijkomende vervuiling te verwaarlozen zijn en bestaat het tweede punt niet meer, aangezien de aan- en afvoer van de restfractie via het kanaal kan gebeuren.

De argumentatie van het M.E.R. op dit punt is ontoelaatbaar.

Wat de lucht betreft, is de bijkomende bron van vervuiling verre van onbelangrijk. Hieronder, bij

wijze van voorbeeld, enkele cijfers betreffende de bijkomende vervuiling veroorzaakt door de verbrandingsoven in de maximale impact-zone

16,11%	tot 24,17%	voor HCL
7,33%	tot 11,-%	voor HF
26,53%	tot 36,40%	voor SO ₂
26,7%	tot 37,6%	voor NO ₂

(Tabel Lu. 25, pag.112 van het M.E.R.).

Wat het verkeer betreft : zelfs indien het 2de scenario dat door het M.E.R. wordt aanbevolen is weerhouden - met name het aan- en afvoeren van 70% van het afval langs het kanaal - wordt toegegeven in het M.E.R. zelf dat 'omwille van de vervoerstechnische vereisten en hoge investeringskosten (...) de mogelijkheden beperkt blijven' (M.E.R., pt. 3.5.3., pag. 74). Volgens Tabel 3.4. (M.E.R. pag. 75), blijven er dan niettemin 9.923 vrachtwagenritten af te leggen per jaar. Daarbij komt nog dat het aangevochten besluit niet 70% van het verkeer - zoals voorzien in het M.E.R.-scenario - maar slechts 50% van het afval via het kanaal wil vervoeren.

Dienaangaande stelt het advies dd. 4 september 1997 van de Administratie voor Gezondheidszorg van de Vlaamse Gemeenschap (zie bijlage V) :

"Het M.E.R. stelt evenwel dat het betrokken 'onderdeel van het wegennet op het vlak van het verwerken van het verkeer, reeds bij de limietcapaciteit zit'. Verlenging van de nu reeds bestaande congestiefiles is voor de hand liggend. De suggestie dat 'routekeuze en tijdsplanning' hoe dan ook belangrijk zijn als milderende maatregel, dus om verlenging van deze congestiefiles 'zoveel mogelijk' te vermijden, kan naar realisatiemogelijkheden en beheersbaarheid in vraag gesteld worden. Dit rekening houdend met de vele actoren en onvoorziene omstandigheden die in een dergelijk plan een potentiële rol kunnen spelen. De betekenis van het bereiken van de 'limietcapaciteit' is duidelijk : de limiet is het punt dat een verdere toename niet toelaat, hoe klein die procentueel ook is."

De bewijsvoering vervat in punt 2.2.7. van het M.E.R. is dus ongegrond.

2.2.2. En wat de tweede rechtvaardiging betreft, waarin wordt gesteld dat 'de keuze van de inplantingsplaats (Drogenbos) voor het college van deskundigen een opgelegd element was' (M.E.R. punt 11.4.9., pag. 286), deze is niet toelaatbaar, daar ze verwijst naar het besluit van de Provincieraad van 27 juni 1995, waaraan geen enkele reden ten grondslag

ligt, zoals reeds in het eerste onderdeel van dit middel uiteengezet.

2.2.3. Ter conclusie : wat de bescherming van het milieu betreft, wordt de vestigingsplaats niet door het M.E.R., gerechtvaardigd, hetgeen een schending is van artikel 7, § 3 van het decreet van 28 juni 1985.

2.3. De verzoekers hebben dit bezwaar uiteengezet in hun beroep aan de Minister. Het werd samengevat in het aangevochten besluit (pag. 7). Om hierop een antwoord te geven voert de Minister aan dat :

- enerzijds het M.E.R. conform is verklaard
- anderzijds dat het M.E.R. een 'project-M.E.R.' en geen 'beleids-M.E.R.' is en dus enkel tot doel heeft : 'de milieu-effecten van de aangevraagde installatie te evalueren : in dit kader moeten dan wel de uitvoeringsalternatieven (vergisting, ..., andere types ovens, ...) worden bestudeerd' (aangevochten besluit pag. 30).

De Minister begaat een dubbele rechtsdwaling.

Het conform verklaren kan niet tot effect hebben een onwraakbare rechtmatigheidslabel te verschaffen. Het kan niet beletten dat de ambtenaar die tot taak had de overeenstemming met de vereisten te verifiëren, ondanks alle zorgvuldigheid, een onregelmatigheid over het hoofd ziet. Wanneer in een beroepschrift de aandacht van de Minister is gevestigd op een onregelmatigheid kan hij zich niet verschuilen achter de conformverklaring. Hij heeft de verplichting na te gaan of de aanklacht al dan niet gegrond is.

Het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 maakt geen onderscheid tussen 'project-M.E.R.' en 'beleids-M.E.R.'.

Door te stellen dat de enige functie van het M.E.R. erin bestaat de milieu-effecten van de geplande installatie te evalueren, negeert de Minister bovendien gewoonweg de bepalingen van artikel 7, § 3, 1° van het Milieuvergunningsdecreet waarbij het motiveren van de vestigingsplaats uitdrukkelijk wordt opgelegd. Motiveren wil zeggen redenen opgeven. Krachtens deze bepaling waren de opstellers van het M.E.R. dus verplicht de redenen op te geven waarom de gekozen vestigingsplaats geschikt is vanuit het standpunt van de milieubescherming.

Immers de luidens artikel 7, § 3, 1° van het Milieuvergunningsdecreet opgelegde verantwoording van de vestigingsplaats kan geen beschrijving zijn, vermits de tekst uitdrukkelijk een beschrijving en een verantwoording oplegt. Ten andere kan de verantwoording van de vestigingsplaats ook niet bestaan uit een onderzoek naar de milieu-effecten van het project, vermits in dit onderzoek is voorzien door het bepaalde in lid 3° van het bovengenoemde artikel 7, § 3.

Uit wat voorafgaat, kan men concluderen dat de aangevochten handeling aangetast is door onjuiste motivering";

3.1.1.2. Overwegende dat de verwerende partij en de tussenkomende partij ten aanzien van het eerste middelonderdeel o.m. repliceren dat noch de formele, noch de materiële motiveringsplicht van toepassing zijn op het desbetreffende voorstel van de provincieraad, omdat het niet om een bestuurshandeling gaat;

Overwegende, wat het tweede middelonderdeel betreft, dat de verwerende en de tussenkomende partijen omstandig argumenteren dat het MER alle vereiste informatie bevat ter verantwoording van de vestigingsplaats van de geplande installatie, en dat de vergunning verleend werd met een correcte inschatting van de gevolgen van de exploitatie voor mens en leefmilieu;

3.1.2.1. Overwegende dat het eerste middelonderdeel niet ernstig is om de volgende redenen :

3.1.2.1.1. De "beslissing" van 27 juni 1995 van de provincieraad van Vlaams-Brabant, waarin wordt geopteerd voor de uiteindelijk gekozen vestigingsplaats, komt in de huidige stand van het geding niet voor als een beslissing zoals bedoeld in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen.

Ze lijkt door alle partijen terecht als een "voorstel" te worden gekwalificeerd.

De ingeroepen wet, die luidens artikel 1 ervan enkel van toepassing is op éézijdige rechtshandelingen met individuele strekking die beogen rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, lijkt er dan ook niet toepasselijk op te zijn.

3.1.2.1.2. Bovendien lijkt geen enkele rechtsregel dergelijk voorstel voor te schrijven.

De motivering van de keuze van de vestigingsplaats moet getoetst worden aan de bestaande desbetreffende regelgeving.

Deze toetsing komt in andere middelen aan bod.

Het middelonderdeel, waar het doet gelden dat het desbetreffende voorstel niet voldoet aan de materiële motiveringsverplichting -nog daargelaten de vraag of een voorstel aan die verplichting onderworpen is-, lijkt dan ook niet dienstig te kunnen worden ingeroepen om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden milieuvergunning te rechtvaardigen;

3.1.2.2. Overwegende dat het tweede onderdeel van het middel niet ernstig is om de volgende redenen :

3.1.2.2.1. Luidens het ingeroepen artikel 7, § 3, 1°, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (het milieuvergunningsdecreet) moet het MER o.m. een beschrijving en een verantwoording van de vestigingsplaats bevatten.

3.1.2.2.2. In het MER wordt dienaangaande gesteld :

"In december 1990 werd een MER opgesteld om de keuze te bepalen van de inplantingsplaats van de installatie (...). Eén van de onderzochte sites was gelegen te Drogenbos op ca 1000 m van de huidige inplantingsplaats. De site is in het MER niet weerhouden als keuze met de minste milieu-effecten omwille van volgende negatieve scores:

1) Lucht: het aantal beïnvloede inwoners.
Dit is mathematisch juist gezien de ligging in het stedelijk gebied.
Deze negatieve score is evenwel niet relevant wanneer de beïnvloeding op zich te verwaarlozen is.

2) Bodem/Water:

a) Algemene situering t.o.v. het landschap
Deze factor vervalt gezien de installatie thans in het landschapsbeeld komt dat reeds beïnvloed is door de elektriciteitscentrale van Drogenbos.

b) Beïnvloeding van het oppervlaktewater.
Deze factor vervalt aangezien in het huidige project geen lozing van bedrijfsafvalwater op oppervlaktewater zal optreden.

3) Verkeer: de negatieve score ingevolge het aantal vrachtwagenkilometers, de uitlaatgasemissies en de passages over filepunten vervallen omwille van de mogelijkheid om op de thans gekozen site afvalaanvoer en residuafvoer over het Kanaal te voorzien.
De huidige site te Drogenbos wordt hierdoor in vergelijking aanvaardbaar t.o.v. de beste score in het inplantings-MER van 1990 (Grimbergen)"

en :

"De keuze van de inplantingsplaats (Drogenbos) was voor het deskundigenteam tevens een opgelegd gegeven. Niettemin verwijzen we naar hoofdstuk 2.2.7. waarbij de keuze van de inplantingsplaats wordt besproken, en waaruit blijkt dat deze aanvaardbaar is".

3.1.2.2.3. Het eerstvermelde uittreksel uit het MER bevat een verantwoording van de gekozen inplantingsplaats t.o.v. een MER opgesteld in 1990, waarin een aantal mogelijke vestigingsplaatsen met elkaar werden vergeleken.

Deze uiteenzetting lijkt op het eerste gezicht te voldoen aan de notie "verantwoording van de vestigingsplaats".

Het middelonderdeel vermengt de schending van de formele motiveringsplicht met inhoudelijke kritiek op de bedoelde verantwoording.

Mede gelet op het technisch karakter van deze kritiek leent dit onderzoek zich niet tot een onderzoek binnen de kortgedingprocedure.

3.1.2.2.4. Ook de kritiek op het tweede vermelde uittreksel van het MER kan bijgevolg prima facie niet in aanmerking genomen worden.

Bovendien blijkt in de huidige stand van het geding niet op grond van welke andere bepaling de opstellers van het MER meer moesten doen dan hetgeen zij in casu gedaan hebben.

Voornamelijk dient zich, prima facie, geen regel aan die inhoudt dat het MER alle theoretisch mogelijke vestigingsplaatsen aan een vergelijkend onderzoek moet onderwerpen.

Om dezelfde redenen dient vooralsnog aangenomen te worden dat de overweging in het bestreden besluit dat "in het kader van de milieuvergunningsaanvraag de toelaatbaarheid van een inrichting gekoppeld aan een welbepaalde vestigingsplaats wordt beoordeeld" een voldoende antwoord biedt op de bezwaren met betrekking tot het gebrek aan verantwoording van de vestigingsplaats door het MER.

De stelling van de verzoekende partijen dat onder de vereiste verantwoording moet worden verstaan dat de redenen worden opgegeven "waarom de gekozen vestigingsplaats geschikt is vanuit het standpunt van de milieubescherming", lijkt niet te kunnen gevolgd worden, omdat het desbetreffende onderzoek schijnt vervat in het onderzoek van de milieu-effecten van het project zelf, bedoeld in artikel 7, § 3, 3°, van het milieuvergunningsdecreet;

3.2.1.1. Overwegende dat het tweede middel luidt als volgt :

"1. Eerste onderdeel : onjuiste motivering (schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 52, 3° VLAREM I) en schending van het onpartijdigheidsbeginsel, alsmede van artikel 3 van Richtlijn 85/357/EEG van 27 juni 1985 en van artikel 7 §5 van het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985, daar in de persoon van de deskundige die met de coördinatie van het M.E.R. is belast de

vereiste waarborg van onpartijdigheid niet wordt geboden.

- 1.1. Het M.E.R. heeft tot doel zowel aan particulieren als aan de overheid objectieve en volledige informatie te verschaffen, opdat met volledige kennis van zaken kan worden geoordeeld over het effect van een bepaald project op het leefmilieu.

Het is derhalve volstrekt noodzakelijk dat alle leden van het deskundigencollege belast met het opstellen van het M.E.R. onpartijdig en objectief zijn.

In dit verband heeft de Raad van State in zijn arrest S.O.S. Pays Mosan nr. 44.022 van 15 september 1993 beschouwd :

'dat de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid van de auteur substantiële eigenschappen zijn die voor geen enkele verdenking mogen vatbaar zijn; dat niet kan worden aanvaard dat het onderzoek naar de milieu-effecten naar keuze van de vergunningsaanvrager wordt toevertrouwd aan een persoon die heeft meegewerkt aan de voorbereiding van het project, aan het ontwerp ervan of aan de motivering van de aanvraag;' D. DEOM onderstreept dat de vereiste graad van onafhankelijkheid 'alleszins het ontbreken veronderstelt van elke vorm van collusie van materiële belangen'.

B. JADOT gaat in dezelfde richting wanneer hij stelt dat 'ook niet kan worden aanvaard, bijvoorbeeld, dat het organisme dat de opdracht krijgt het milieu-effect onderzoek uit te voeren of een andere persoon die de uitvoering van deze opdracht effectief zou kunnen beïnvloeden, in dienstverband met de bouwmeester staat of geregeld van hem onderzoeksoopdrachten krijgt.

De heer Luc VAN MIDDEL, de deskundige die de coördinatie van het M.E.R. tot taak heeft, is verantwoordelijk voor het dossier bij B.V.B.A. INTER-ECO, de firma die de milieuvergunningaanvraag heeft opgesteld.

De partijdigheid van de coördinator van het deskundigencollege heeft de onrechtmatigheid van het M.E.R. tot gevolg alsook derhalve van de beslissing waarbij de vergunning wordt verleend.

Ter conclusie : het principe van onpartijdigheid wordt door het aangevochten besluit geschonden.

- 1.2. De verzoekers hebben dit bezwaar uiteengezet in hun beroep aan de Minister. Het werd samengevat in het aangevochten besluit (pag. 6). Op dit bezwaar volstaat het aangevochten besluit met te antwoorden dat de heer

VAN MIDDEL wel degelijk coördinator van het M.E.R. is, maar dat het de heer Willy POOT is die, als bestuurder van de C.V. VLABRAVER de milieuvergunningsaanvraag heeft ingediend. (aangevochten besluit, pag. 29)

De Minister begaat een feitelijke dwaling: de verzoekers hebben nooit beweerd dat de heer VAN MIDDEL de vergunningsaanvraag had ingediend, maar wel dat hij met het opstellen van die aanvraag werd gelast.

De milieuvergunningsaanvraag is aan de Bestendige Deputatie van Vlaams-Brabant overgemaakt per brief van 21 november 1996 getekend door de heer W. POOT (zie deze brief, als bijlage II).

De derde alinea van die brief is als volgt gesteld :

'Toelichtingen omtrent het dossier kunnen tevens bekomen worden bij de opsteller ervan :

INTER-ECO B.V.B.A.
Dhr. Luc VAN MIDDEL
Fr. Verbeekstraat 233
3090 OVERIJSE'

Bijgevolg bevat het aangevochten besluit geen antwoord op het in het beroepschrift aangehaalde bezwaar.

Ter conclusie : het besluit is niet wettelijk gemotiveerd

2. Tweede onderdeel : onjuiste motivering (schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 52, 3° VLAREM I) en schending van het onpartijdigheidsprincipe, daar drie bestendig gedeputeerden, die bestuurders zijn van VLABRAVER, aan het besluit hebben deelgenomen waarbij de milieuvergunning is verleend, terwijl bedoeld besluit werd genomen op basis van het verslag van de bestendig gedeputeerde die voorzitter is van de Bestuursraad van VLABRAVER, waarvan hij trouwens de belangen heeft verdedigd tijdens de informatiezittingen.

- 2.1. Uit de bijlage tot het Belgisch Staatsblad van 5 december 1995 - Handels- en Landbouwvennootschappen nr. 951205/31, blijkt dat de heren bestendig gedeputeerden Jan ANTHOONS, Cyrille VAN MELLAERT en Herman VAN AUTGAERDEN werden aangewezen als bestuurders van de C.V. VLABRAVER en de heer Cyrille VAN MELLAERT als voorzitter van de raad van bestuur.

Tijdens de informatievergaderingen die krachtens artikel 18 van Vlarem I werden georganiseerd, kwam de heer VAN MELLAERT het project namens de C.V. VLABRAVER verdedigen.

De beslissing de milieuvergunning te verlenen werd door de Bestendige Deputatie genomen in tegenwoordigheid van de heren ANTHOONS, VAN MELLAERT en VAN AUTGAERDEN (pag. 36 van de beslissing) op basis van het verslag van de heer VAN MELLAERT (pag. 2 van de beslissing).

Volgens recente rechtspraak en doctrine van de Raad van State, houdt het onpartijdigheidsbeginsel - waarvan men een voorbeeld vindt in artikel 92 van de nieuwe gemeentewet - het verbod in deel te nemen aan een beraadslaging waarbij men een rechtstreeks belang heeft. Het is voortaan een heersend beginsel dat de regel vervat in artikel 92 van de nieuwe gemeentewet een algemeen beginsel van de provincie- en gemeenteorganisatie uitmaakt. Hier volstaat het dus niet dat de betrokken mandataris zich onthoudt bij het stemmen; hij mag ook niet tegenwoordig zijn bij een besluit en nog minder invloed hierop uitoefenen. Ook J. DE BRABANDERE bevestigt het verschijnen van dit nieuw algemeen beginsel inzake bestuur dat voortvloeit uit het beginsel dat niemand rechter in eigen zaak mag zijn. Zelfs degene die deel heeft genomen aan de voorbereidende procedure mag niet meer zetelen als vertegenwoordiger van de overheid bij het uiteindelijke besluit. Het volstaat niet alleen dat hij niet zetelt, maar hij mag evenmin de indruk wekken dat hij partijdig is ('Justice should not only be done but also seen to be done').

Het arrest MICHA nr. 27.580 van 25 februari 1987 sanctioneerde de verplichting voor de administratie óók bij niet-contentieuze materies het beginsel van onpartijdigheid na te leven, zelfs bij ontstentenis van een uitdrukkelijke reglementaire of wettelijke bepaling. Aan twee vereisten moet echter worden voldaan: enerzijds moeten welbepaalde feiten worden aangevoerd waardoor de onpartijdigheid van het betrokken collegiaal orgaan in het geding komt en anderzijds moeten de omstandigheden zodanig zijn dat de partijdigheid van één of meerdere leden van aard is het gehele college te beïnvloeden. In het onderhavige geval zijn beide vereisten vervuld : de welbepaalde feiten zijn, ten eerste, dat drie leden van de Bestendige Deputatie bestuurders zijn van Vlabraver en ten tweede dat de bestendig gedeputeerde die verslag heeft uitgebracht over de vergunningsaanvraag niet alléén voorzitter van de raad van bestuur van

Vlabraver is, maar bovendien het project is gaan verdedigen op de informatievergaderingen die georganiseerd werden in het kader van het openbaar onderzoek. De hierboven aangehaalde feiten zijn natuurlijk van aard de uiteindelijke beslissing te beïnvloeden.

Meerdere arresten van de Raad van State bevestigen voormelde rechtspraak, met name wanneer blijkt dat de mening van een lid van een collegiaal orgaan reeds vastligt en men van hem niet meer kan verwachten dat hij nog met volledige objectiviteit over de zaak kan oordelen of van mening kan veranderen zonder gezichtsverlies, zodat dit bijgevolg voor hem moreel onmogelijk is geworden en hij een moreel belang heeft in het oplossen van de zaak.

In de onderhavige zaak is dit wel degelijk het geval : de drie bestendig gedeputeerden hebben, als bestuurder of voorzitter van de raad van bestuur (deze laatste heeft het project zelfs publiek verdedigd), besloten tot de oprichting van de verbrandingsoven. Bijgevolg staat het buiten kijf dat het beginsel van onpartijdigheid op deze personen van toepassing is en het hen verboden moest zijn aan de besluitvorming i.v.m. deze zaak deel te nemen.

Ter conclusie : het aangevochten besluit is aangetast door de schending van het onpartijdigheidsprincipe.

2.2

Op dit bezwaar dat de verzoekers hebben uiteengezet in hun beroep aan de Minister en dat werd samengevat in het aangevochten besluit (pag. 8), wordt als volgt geantwoord :

'wat mogelijke belangenvermenging betreft, kan nog worden aangestipt dat in het milieuvergunningsdecreet, artikel 9, is voorzien dat de Bestendige Deputatie van de provincieraad uitspraak doet over alle vergunningsaanvragen van inrichtingen van openbare besturen of een door hen opgerichte instelling, ongeacht de klasse; dit impliceert dat de Bestendige Deputatie van de provincieraad ook moet beslissen over aanvragen van het Provinciebestuur zelf of van inrichtingen waarin het provinciebestuur één van de participanten is; deze situatie is dus duidelijk conform de wetgeving ter zake;' (aangevochten besluit, p. 31).

Zowel feitelijk als in rechte is dit antwoord onjuist. Er werd door de verzoekers nooit beweerd dat de Bestendige Deputatie niet bevoegd was de vergunning te verlenen.

Waartegen is opgekomen, is de aanwezigheid bij het nemen van het besluit van drie Bestendig gedeputeerden die als partijdig worden beschouwd.

Het behoorde natuurlijk tot de Bestendige Deputatie zich uit te spreken over de vergunningsaanvraag, maar dit veronderstelde geenszins de aanwezigheid van de drie gewraakte bestendig gedeputeerden die volgens de wet zich tijdens het besluit hadden moeten terugtrekken. Indien dit tot gevolg had dat niet meer kon worden voldaan aan het door de wet vereiste aanwezigheidsquorum, dan diende men over te gaan tot de toepassing van artikel 104 van de provinciewet waardoor immers wordt bepaald dat indien de Bestendige Deputatie voor de beraadslaging over een bepaalde materie niet in aantal is, de aanwezige leden zich een of twee provincieraadsleden kunnen toevoegen, om dat aantal te bereiken.

De motivering van het aangevochten besluit is bijgevolg onjuist.

Dat dit wettigheidsbezwaar niet meer relevant zou zijn wegens de devolutieve kracht van het administratief beroep bij de Minister, is een onjuiste redenering.

Het administratief onderzoek van de aanvraag werd immers door de begane onwettigheid ab initio gevitieerd, hetgeen ook de rechtsgeldigheid van het ministerieel besluit moet aantasten.

De Raad van State besliste eerder reeds dat in dergelijke vergunningsprocedures de opeenvolgende beroepstrappen, ondanks de devolutieve kracht, 'aan elkaar gebonden zijn en één geheel vormen', en 'dat de miskennis van substantiële vormvereisten of andere fundamentele fouten, gepleegd in eerste aanleg of in tweede aanleg, in een later stadium niet kunnen worden rechtgezet of hersteld en derhalve de regelmatigheid van de daaropvolgende procedures eveneens aantasten' (citaten uit R.v.St. nr. 53.131, 4 mei 1995, Stad Aalst).

Ter conclusie : het aangevochten besluit is aangetast door onjuiste motivering.

3.

Derde onderdeel : gemis aan motivering (schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 52,3° VLAREM I) en schending van het onpartijdigheidsprincipe daar door ambtsbekleders die bestuurders zijn bij VLABRAVER gebeurlijk deel is genomen aan het gunstig advies van OVAM.

Uit de bijlage tot het Belgisch Staatsblad van 5 december 1995 - Handels- en

Landbouwvennootschappen nr. 951205/31, blijkt dat de heren Frank PARENT, Wilfried DE NIJS en Peter VAN ACKER op voorstel van OVAM werden aangewezen als bestuurders. De heer DE NIJS is opgetreden als deskundige in het opstellen van het M.E.R. (M.E.R., pt. 0 Inleiding, pag. 1). Hij is het ook die, namens OVAM, naar Vlabraver heeft geschreven dat de terreinen, na eventuele onteigening door OVAM, ter beschikking van Vlabraver zullen worden gesteld (brief van 8 november 1996, bijlage 2 bij de vergunningsaanvraag, pag. 26).

Het onpartijdigheidsbeginsel is ook van toepassing wanneer het gaat om leden van de raadgevende organen. Een onafhankelijk advies is immers de voorwaarde voor een rechtmatige beslissing.

In het onderhavige geval werd artikel 20, § 4 van Vlarem I niet toegepast, waarin wordt bepaald dat het advies van de administratie - in casu OVAM - niet is vereist wanneer deze laatste een participatie heeft in de vennootschap die de vergunning aanvraagt.

In hun beroepschrift, voerden de verzoekers aan dat het wegens de opgelegde termijn niet mogelijk was geweest na te gaan of bovengenoemde ambtenaren hadden deelgenomen aan het gunstig advies dat op 14 februari 1997 door OVAM krachtens de bepalingen van Vlarem I werd uitgebracht.

Alhoewel dit bezwaar in het aangevochten besluit wordt vermeld (pag. 8), wordt er geen antwoord op gegeven en is er dus zeker sprake van gemis aan motivering.

Hetzelfde onpartijdigheidsprobleem kan trouwens worden opgeworpen wat betreft het advies uitgebracht door OVAM op 25 juli 1997, bevestigd op 11 en 19 augustus 1997, waarnaar in het aangevochten besluit wordt verwezen (pagina 12).

3.2.1.2.1. Overwegende dat de repliek van de verwerende partij als volgt kan worden samengevat :

Eerste onderdeel

De persoon in kwestie is enkel opgetreden als coördinator van het MER en behoort niet tot de deskundigen die door de aanvrager werden voorgesteld.

De coördinator heeft enkel een ondersteunende functie en heeft geen enkele input wat betreft de inhoud van de deskundigenverslagen.

De coördinator is eigenlijk geen deskundige in de zin van de door de verzoekende partijen aangevoerde bepalingen, en is evenmin de auteur van het MER.

De door verzoekende partijen aangevoerde rechtspraak en rechtsleer inzake onpartijdigheid vindt daarom geen toepassing op de coördinator.

Subsidiair kan nog gesteld worden dat de opdracht voor het opstellen van de vergunningsaanvraag pas aan de b.v.b.a. INTER-ECO werd gegeven nadat het MER was ingediend bij de cel MER van AMINAL.

Op de opsteller van de vergunningsaanvraag rustte geen onpartijdigheidsplicht meer.

Er wordt ook niet betwist dat de betrokken coördinator vóór het opstellen van het MER niet betrokken was bij het totstandkomen van het project.

Tweede onderdeel

Het middel is gericht tegen het besluit van 29 mei 1997 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant.

Voorliggende vordering tot schorsing is evenwel gericht tegen het besluit dat in het kader van een georganiseerd administratief beroep in tweede aanleg uitspraak heeft gedaan over de legaliteits- en opportuniteitsaspecten van de milieuvergunningsaanvraag.

De bestreden beslissing is volledig in de plaats gekomen van de beslissing van de bestendige depu-

tatie, zodat laatstgenoemde beslissing geacht moet worden niet meer te bestaan.

Het bezwaar nopens de partijdigheid van sommige leden van de bestendige deputatie is daarom niet relevant voor de wettigheid van het bestreden besluit.

In ondergeschikte orde wordt opgemerkt dat de schending van het onpartijdigheidsbeginsel en de belangenvermenging ook werden aangevoerd in sommige beroepschriften.

Deze grief werd door het bestreden besluit terecht afgewezen.

De betrokken bestendig afgevaardigden hadden immers geen persoonlijk en rechtstreeks belang bij de afgifte van de milieuvergunning aan de c.v. VLABRAVER.

De betrokken leden van de bestendige deputatie dienden zich dan ook niet te onthouden tijdens de stemming over de vergunningsaanvraag.

Een te ruime interpretatie van het onpartijdigheidsbeginsel zou ten slotte in conflict komen met het beginsel van de goede werking van de openbare dienst.

Derde onderdeel

Uit de adviezen van OVAM kan niet worden afgeleid dat F. PARENT, W. DE NIJS of P. VAN ACKER zouden hebben meegewerkt aan de door de OVAM uitgebrachte adviezen.

Artikel 20, § 4, van Vlarem I geeft OVAM de mogelijkheid aan haar advies te verzaken indien OVAM participeert in de vennootschap die de vergunning aanvraagt. Dat betekent evenwel niet dat OVAM verplicht is om af te zien van haar adviserende opdracht.

Dat W. DE NIJS, tevens bestuurder van de c.v. VLABRAVER, deel heeft uitgemaakt van het college van MER-deskundigen, kan geen bewijs van partijdigheid opleveren, omdat volgens artikel 7 van het MER-besluit

ook interne deskundigen deel uitmaken van het college van deskundigen.

Hetzelfde geldt voor de briefwisseling met de c.v. VLABRAVER die W. DE NIJS als ambtenaar heeft ondertekend en die geen betrekking heeft op de vergunningsprocedure maar enkel op het recht van gebruik van de betrokken terreinen;

3.2.1.2.2. Overwegende dat de tussenkomende partij, samengevat, op het eerste onderdeel repliceert :

De cel MER van AMINAL heeft op 15 december 1995 laten weten dat zij akkoord ging met de samenstelling van het college van deskundigen.

Zij heeft geen wijziging van het team voorgesteld.

Later, door de conformiteitsverklaring, heeft de cel MER de objectiviteit van het MER aanvaard.

De coördinator van het college van deskundigen heeft geen inhoudelijke bijdrage geleverd tot de beoordeling van de verschillende milieu-effecten en tot het uitvoeren van de studies.

De coördinator was enkel belast met "de redactionele verwerking, coördinatie en bundeling van de deelrapporten van de verschillende deskundigen van het college".

De milieuvergunningsaanvraag werd ingediend door een bestuurder van de c.v. VLABRAVER.

Hij liet zich daarvoor bijstaan door het studiebureau INTER-ECO, wat een goede praktijk is voor een project waarvoor een MER vereist is.

Bovendien werd het bureau INTER-ECO pas belast met het opstellen van de aanvraag nadat het MER reeds ingediend was.

Daaruit blijkt dat er geen sprake kan zijn van enige partijdigheid bij de opstelling van het milieu-effectrapport dat hieraan voorafgaat.

Het bestreden besluit werd ook afdoende gemotiveerd;

Overwegende dat de repliek van die partij op het tweede onderdeel niets wezenlijks toevoegt aan deze van de verwerende partij;

Overwegende dat haar verweer op het derde onderdeel, samengevat, luidt :

Luidens artikel 43 van het Afvalstoffendecreet van 2 juli 1981 kan OVAM participeren in inrichtingen voor de verwijdering of nuttige toepassing van afvalstoffen.

Die decretale mogelijkheid tot participatie houdt onder meer het recht in om bestuursfuncties in dergelijke inrichtingen waar te nemen.

Artikel 20, § 4, van Vlarem I houdt geen verplichting tot een OVAM-advies in, maar verbiedt dit advies evenmin.

De personen die de OVAM-adviezen hebben ondertekend en de persoon die OVAM vertegenwoordigde in de gewestelijke milieuvergunningscommissie hebben geen rechtstreeks of onrechtstreeks, materieel of moreel persoonlijk belang bij het toekennen of weigeren van de milieuvergunning;

3.2.2.1. Overwegende dat het eerste middelonderdeel om de volgende redenen niet als ernstig kan worden beschouwd :

3.2.2.1.1. Artikel 3 van de richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten, zoals ze werd gewijzigd bij de richtlijn 97/11/EG van de Raad van 3 maart 1997 (Publikatieblad nr. L 073 van 14 maart 1997), hierna de "MER-richtlijn", bepaalt :

"Artikel 3.

Bij de milieu-effectbeoordeling worden de directe en indirecte effecten van een project overeenkomstig de artikelen 4 tot en met 11 per geval op passende wijze geïdentificeerd, beschreven en beoordeeld op de volgende factoren:

- mens, dier en plant;
- bodem, water, lucht, klimaat en landschap;
- materiële goederen en het culturele erfgoed;
- de samenhang tussen de in eerste, tweede en derde streepje genoemde factoren".

Op het eerste gezicht, en de verzoekende partijen geven hieromtrent geen enkele uitleg, bevat deze regel helemaal niets met betrekking tot de personen belast met het opstellen van het MER en, a fortiori, niets dat tot de conclusie moet nopen dat die personen onpartijdig moeten zijn. Hij bevat alleen regelen die betrekking hebben op de vereiste inhoud van een MER.

3.2.2.1.2. Artikel 7, § 5, van het milieuvergunningsdecreet bepaalt :

"Het milieu-effectrapport en het veiligheidsrapport worden opgesteld op initiatief en op kosten van de aanvrager, door een college van deskundigen van verschillende disciplines te bepalen door de Vlaamse Regering. Deze bepaalt eveneens de wijze waarop de door haar gekende informatie over het leefmilieu ter beschikking wordt gesteld van het college van deskundigen".

Ook deze bepaling lijkt geen onpartijdigheidsplicht in hoofde van voornoemde personen in te houden.

De enige verplichting die uit deze decreetbepaling lijkt te kunnen afgeleid worden is deze van deskundigheid.

Het middelonderdeel betwist deze deskundigheid als dusdanig niet.

3.2.2.1.3. Het bevat ook geen enkel argument ter ondersteuning van de bewering dat in casu het "onpartijdigheidsbeginsel" zou gelden en bovendien geschonden zou zijn.

De door verzoekers aangehaalde rechtspraak en rechtsleer zijn in dit verband irrelevant en derhalve niet dienstig, vermits ze betrekking hebben op de regelgeving geldend in het Waalse Gewest, alwaar de plicht tot onafhankelijkheid is opgelegd door artikel 21 van het besluit van de Waalse Gewestexecutieve van 31 oktober 1991 tot uitvoering van het decreet van 11 september 1985 houdende organisatie van de milieu-effectbeoordeling in het Waalse Gewest.

3.2.2.1.4. Uit het bovenstaande dient tevens vooralsnog aangenomen te worden dat de overweging in het bestreden besluit dat "wat de verwijzing naar een schending van het artikel 7, § 5 van het milieuvergunningsdecreet betreft, kan worden aangestipt dat het MER volledig met inachtnaam van deze decretale bepalingen is opgesteld (...)", een afdoende antwoord biedt op de desbetreffende tijdens het openbaar onderzoek geuite bezwaren;

3.2.2.2. Overwegende, wat het tweede middelonderdeel betreft, dat het bestreden besluit in de plaats is gekomen van het besluit waartegen dat onderdeel is gericht; dat de aangehaalde gebeurlijke onwettelijkheid rechtgezet lijkt te zijn door het bestreden besluit, dat genomen is na een nieuw onderzoek van de zaak; dat het middelonderdeel bijgevolg niet ontvankelijk lijkt te zijn en derhalve niet ernstig is;

3.2.2.3. Overwegende dat ook het derde middelonderdeel niet ernstig is, om volgende redenen :

3.2.2.3.1. Artikel 43 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen laat OVAM uitdrukkelijk toe te participeren in inrichtingen voor de verwijdering of nuttige toepassing van afvalstoffen.

Artikel 20, § 4, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststel-

ling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I) bepaalt dat, wanneer een vergunningsaanvraag uitgaat van een adviesverlenende instelling of van een onderneming waarin zij een participatie heeft, het advies van die instelling niet vereist is.

De toepasselijke regelgeving houdt dus uitdrukkelijk rekening met de mogelijkheid die zich in deze heeft voorgedaan, en laat toch nog toe dat de desbetreffende instelling in die omstandigheden advies verleent. Het weglaten ervan is enkel facultatief.

De loutere bewering dat "het onpartijdigheidsbeginsel ... ook van toepassing (is) wanneer het gaat om leden van raadgevende organen" weegt prima facie niet op tegen de hierboven geschetste toepasselijke positiefrechtelijke regeling.

3.2.2.3.2. De verzoekende partijen stellen in het middelonderdeel dat zij dienaangaande in hun beroepschrift enkel hadden gesteld dat het hen "niet mogelijk was geweest na te gaan of bovengenoemde ambtenaren hadden deelgenomen aan het gunstig advies dat op 14 februari 1997 door OVAM ... werd uitgebracht".

Dit lijkt niet te kunnen beschouwd worden als een bezwaar, waarop de overheid afzonderlijk moest antwoorden;

Bovendien lijkt, gelet op het onder punt 3.2.2.3.1. hierboven gestelde, het antwoord van de minister op het desbetreffende "bezwaar" niet relevant te zijn, zodat de verzoekende partijen bij dit argument geen belang lijken te hebben

3.3.1.1. Overwegende dat het derde middel luidt als volgt :

- "2.1.1. Eerste onderdeel ontleend aan de schending van het bepaalde in bijlage III, 1 van bovengenoemde (M.E.R.-) Richtlijn en in artikel 4.1. van het M.E.R.-BESLUIT, daar in het M.E.R. noch de CO₂-emissies uitgestoten door de verbrandingsoven noch de invloed van de uitstoot van de koeltoren van Electrabel die onmiddellijk ernaast is gelegen zijn onderzocht.
(...)
- 2.1.2. CO₂ is het voornaamste eindproduct van de verbranding van organische stoffen. Het ontstaan van CO₂ door de massale verbranding van olieproducten en steenkool in de industriële landen is verantwoordelijk voor het broeikaseffect dat de geleidelijke opwarming van onze atmosfeer veroorzaakt en een bedreiging vormt voor ons klimaat en ons leefmilieu.
De Verenigde Naties beschouwen de opwarming van de atmosfeer als een van de grote kwalen die de mensheid zullen bedreigen in de loop van de volgende eeuw : 'At the nineteenth special session of the General Assembly, the international community confirmed its recognition of the problem of climate change as one of the biggest challenges facing the world in the next century'.
Het verbranden van honderdduizenden tonnen afval produceert minstens een evenredige hoeveelheid CO₂. Afvalverbranding draagt dus op significante wijze bij tot het produceren van een gas dat de voornaamste boosdoener is wat het broeikaseffect betreft.
In het M.E.R. staat de hoeveelheid CO₂ uitgestoten door de verbrandingsoven nergens vermeld. Het effect van de CO₂ uitstoot van de verbrandingsoven op het klimaat en het milieu wordt niet overwogen.
Doordat werd verzuimd de CO₂ emissies te onderzoeken en te vermelden, is het M.E.R. in overtreding met het M.E.R.-BESLUIT en met bovengenoemde Richtlijn.
- 2.1.3. Er is in het M.E.R. gerekend met een luchtverspreidingsmodel, die de reële situatie niet weerspiegelt. Ten zuiden van de geplande installatie staat de koeltoren van Electrabel die constant waterdamp produceert. Hcl, HF en SO₂ zijn de stoffen, die in de halfnatte rookgaswassing moet worden geëlimineerd. De resterende stoffen die in de rookgassen worden uitgestoten zullen bij de uitgang van de schouw onderhevig zijn aan een 'tweede rookgaswassing' door de waterdamp komende van de koeltoren die onder invloed van de overheersende

zuidwestenwind over de schouw van de verbrandingsoven zal geblazen worden.

De rookgassen en de waterdamp verlaten de schouw van de verbrandingsoven op 60 m. Zij stijgen verder op en koelen verder af. De waterdamp vormt door afkoeling waterdruppels. Op 103 m komen deze druppels in contact met de verzadigde damp van de koeltoren. Grotere druppels worden gevormd en er ontstaat neerslag.

Dus is er hier een tweede gaswassing. Diegene die hieraan twijfelen moeten maar eens in Aken gaan kijken waar een paar koeltorens naast elkaar staan en waar het bijna constant regent doordat twee verzadigde dampwolken bij elkaar komen.

Derhalve zijn alle veronderstellingen van de tabellen Lu15, pag. 104 en Lu16, pag. 105 van het M.E.R. onjuist.

2.2.

Tweede onderdeel genomen uit de schending van het bepaalde in bijlage III, 2 van de bovengenoemde Richtlijn en in artikel 4 van het M.E.R.-BESLUIT, daar het M.E.R. andere afvalverwerkingstechnieken ten onrechte afwijst.

Andere verbrandingstechnieken, waaronder o.a. pyrolyse, worden niet degelijk door het M.E.R. in aanmerking genomen. Hierover meent het deskundigencollege dat het principe al lang is gekend en dat alle projecten die tot doel hadden deze technologie te ontwikkelen, vooral in de V.S., tot een stilstand zijn gekomen (punt 2.2.5.1. van het M.E.R.). Dit is in tegenstrijd met de bijlage Ve 1 die vermeldt dat een pyrolyse installatie Thermoselect sinds oktober 1992 in Verbania (Italië) in werking is (punt 4.1.) en dat het systeem Pyrolyse/Stofwolkverbranding (Siemens Systeem) met succes getest werd en een installatie sinds 1996 in Fürth (Duitsland) in gebruik werd genomen (punt 4.2.).

Het college van deskundigen beschouwt dat deze techniek, ondanks de interessante eigenschappen, technisch te onbetrouwbaar en economisch niet haalbaar is. Het college voert echter geen wetenschappelijke argumenten aan om dit waardeoordeel te staven.

De aspecten die laten besluiten tot het optimaal zijn van een roosteroven zijn economisch en/of energetisch. Nooit wordt met milieu-effecten geargumenteed, terwijl artikel 4,2 van het M.E.R.-Besluit en de bijlage III, 2 van de Richtlijn uitdrukkelijk de opgave van de voornaamste motieven in het licht van de milieueffecten

opleggen. Bovendien hebben de auteurs van het M.E.R. zich niet eens toegelegd op andere afvalverwerkingstechnieken (zoals bvb. termolyse).

2.3. Derde onderdeel genomen uit het gemis aan motivering en de schending van het bepaalde in bijlage III, 4 van de bovengenoemde Richtlijn en in artikel 4 van het M.E.R.-BESLUIT, daar het M.E.R. geen onderzoek bevat van de effecten van het project op middellange en lange termijn.

2.3.1. Het M.E.R.-BESLUIT en de bovengenoemde Richtlijn leggen ook de verplichting op de directe effecten en, wanneer ze bestaan, de indirecte effecten op middellange en lange termijn te onderzoeken. Het M.E.R. volstaat ermee rekening te houden met de huidige meetwaarden van de vervuiling in de impact-zones van het project. Het neemt dus de toekomstige evolutie van deze vervuiling niet in beschouwing. Het schiet bijgevolg tekort wat het onderzoeken van de effecten op middellange en lange termijn betreft en schendt hierdoor het bepaalde in voornoemde teksten.

2.3.2. Het aangevochten besluit geeft geen antwoord op dit bezwaar dat reeds door de verzoekende partijen in hun beroepschrift aan de Minister werd opgeworpen. Het louter aangeven dat het M.E.R. conform is verklaard kan niet beschouwd worden als een gepast antwoord op het bezwaar. Dit zou immers betekenen dat elke vorm van kritiek op het M.E.R. automatisch moet worden weerlegd zodra het M.E.R. conform is verklaard. Maar zoals reeds in het tweede onderdeel van het eerste middel werd vermeld, kan het conform verklaren niet tot effect hebben dat een onwraakbare rechtmatigheidslabel is verschaft";

3.3.1.2.1. Overwegende dat het antwoord van de verwerende partij als volgt kan worden samengevat :

Eerste onderdeel

De kritiek inzake CO₂-uitstoot mist feitelijke grondslag omdat in bijlage Re2 van het MER het gehalte van de parameter CO₂ in de rookgassen wordt vermeld.

Bovendien vereisen de artikelen 4.1. en 4.4. van het MER-besluit en de bijlagen bij de Richtlijn 85/337 van 27 juni 1985 niet dat een effect-studie wordt verricht van de te verwachten CO₂-uitstoot (het onderzoeken van de gevolgen van de CO₂-uitstoot is een taak van een "klimaatdeskundige" die in casu niet werd aangesteld); CO₂ veroorzaakt geen water-, lucht- of bodemverontreiniging, komt niet voor op de lijst van verontreinigende stoffen van artikel 5.2.3.3.4. van Vlarem II en er werden geen milieukwaliteitsdoelstellingen voor bepaald.

Kortom, CO₂ is geen stof die aanleiding geeft tot waarschijnlijk significante milieu-effecten.

Inzake de kritiek op het door het MER gehanteerde luchtverspreidingsmodel wordt het volgende gesteld :

- dergelijk bezwaar werd niet opgeworpen in de beroepschriften;
- zelfs indien het MER op dat vlak niet volledig correct zou zijn, kan dit niet leiden tot nietigheid van het bestreden besluit; aan de informatieve doelstelling van het MER werd immers voldaan;
- het gebruikte luchtverspreidingsmodel werd opgesteld overeenkomstig de voorschriften van Vlarem II; in casu werd het "Immissie Frequentie Distributie Model" van de Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek gebruikt;

Tweede onderdeel

Er wordt verwezen naar het MER (p. 41-44) en de bijlagen Ve1 en Ve2 waar aandacht wordt besteed aan alternatieve verwerkingstechnieken.

Derde onderdeel

Het MER bevat een cumulatieve beoordeling van de deposities door langdurige lage concentraties (met verwijzing naar p. 70 en 287 van het MER);

3.3.1.2.2. Overwegende dat de repliek van de tussenkomende partij niets wezenlijks toevoegt aan deze van de verwerende partij;

3.3.2.1. Overwegende dat artikel 4 van het besluit van de Vlaamse regering van 23 maart 1989 houdende organisatie van de milieu-effectbeoordeling van bepaalde categorieën van hinderlijke inrichtingen (hierna het MER-besluit genoemd) bepaalt :

"Het in artikel 2 bedoelde milieu-effectrapport dient ten minste de volgende informatie te verstrekken :

1. Beschrijving van het project met in het bijzonder :
(...)
(c) een prognose van de aard en hoeveelheid van de verwachte (...) emissies (...) ten gevolge van het functioneren van het voorgenomen project.
(...)
2. In voorkomend geval een schets van de voornaamste alternatieven die de initiatiefnemer heeft laten onderzoeken, met opgave van de voornaamste motieven voor zijn keuze, in het licht van de milieueffecten.
(...)
4. Een beschrijving van de waarschijnlijk significante milieu-effecten van het voorgestelde project ten gevolge van :
 - a) Het bestaan van het project;
(...)
 - c) de lozing van verontreinigde stoffen, het ontstaan van milieuhinder en de eliminering van afvalstoffen (...)Deze beschrijving moet betrekking hebben op de directe, en in voorkomend geval op de indirecte, secundaire en cumulatieve effecten op korte, middellange en lange termijn, permanent en tijdelijk positief en negatief van het project";

Overwegende dat de ingeroepen bijlage IV bij de door de richtlijn 97/11/EG van de Raad van 3 maart 1997 (Publikatieblad nr. L 073 van 14 maart 1997), gewijzigde MER-richtlijn betreft, als volgt luidt :

"(Te leveren informatie) ...

1. Beschrijving van het project, met in het bijzonder :

(...)

- een prognose van de aard en hoeveelheid van de verwachte residuen en emissies (water-, lucht- en bodemverontreiniging, geluidshinder, trillingen, licht, warmte, straling, enz.) ten gevolge van het functioneren van het voorgenomen project.

(...)

2. In voorkomend geval een schets van de voornaamste alternatieven die de opdrachtgever heeft onderzocht, met opgave van de voornaamste motieven voor zijn keuze, in het licht van de milieueffecten.

(...)

4. Een beschrijving van de waarschijnlijk significante milieu-effecten van het voorgestelde project ten gevolge van :

- het bestaan van het project;

(...)

- de lozing van verontreinigde stoffen, het ontstaan van milieuhinder en de eliminering van afvalstoffen;

(...)

Deze beschrijving zou betrekking moeten hebben op de directe, en in voorkomend geval op de indirecte, secundaire en cumulatieve effecten op korte, middellange en lange termijn, permanent en tijdelijk, positief en negatief van het project";

3.3.2.2. Overwegende, wat het eerste middelonderdeel betreft, dat in de bijlage Re 2 bij het MER het gehalte CO₂ in de rookgassen wordt vermeld; dat de bewering van de verzoekers dat in het MER de hoeveelheid CO₂ uitgestoten door de verbrandingsoven "nergens vermeld" worden derhalve feitelijke grondslag lijkt te missen; dat het voor de Raad van State in een kort geding onmogelijk is te verifiëren of het gehanteerde luchtverspreidingsmodel "de reële situatie" al dan niet weerspiegelt; dat overigens niet wordt aangegeven in welk opzicht het beweemde gebrek de in het onderdeel vermelde

rechtsregelen schendt; dat het onderdeel niet ernstig is;

3.3.2.3. Overwegende, wat het tweede middelonderdeel betreft, dat de ingeroepen bepalingen opleggen dat "in voorkomend geval", "een schets van de voornaamste alternatieven die de opdrachtgever heeft onderzocht ..." wordt gemaakt; dat het onderdeel inhoudt dat "andere verbrandingstechnieken", "niet degelijk" worden in aanmerking genomen; dat aldus niet lijkt te worden betwist dat die andere technieken worden "geschetst"; dat de Raad van State, zeker binnen het kort geding, zich niet kan uitspreken over de degelijkheid terzake van het MER; dat overigens de aangehaalde bepalingen niet eens lijken in te houden dat alle andere mogelijke verbrandingstechnieken dan deze die uiteindelijk werd gekozen moeten worden "geschetst"; dat het onderdeel niet ernstig is;

3.3.2.4. Overwegende, wat het derde onderdeel betreft, dat het MER, waar het, voorafgaand aan het onderzoek van de verschillende relevante milieu-effecten, handelt over het tijds kader voor de beoordeling van die effecten, onder meer vermeldt :

"Drie fasen zullen in het MER worden beoordeeld :

- a. De fase van de bouwwerken
- b. De fase van opstart en proefdraaien
- c. De continue exploitatieperiode

De effecten tijdens de eerste 2 fasen zijn tijdelijk gedurende de effectieve duurtijd van de betrokken fase.

Voor de continue exploitatiefase wordt met een duurtijd van 20 jaar gerekend, zijnde de normale levensduur en vergunningstermijn voor dit type installatie.

Dit houdt tevens in dat er een inschatting moet gemaakt worden van de verwachte randvoorwaarden waaraan het project moet getoetst worden (normen, maatschappelijke context,...)";

dat de verzoekende partijen dus ten onrechte zonder meer poneren dat het MER de toekomstige evolutie van de

vervuiling "niet in beschouwing" neemt; dat de beantwoording van de desbetreffende bezwaren door het bestreden besluit niet los kan worden gezien van de omstandige motivering met betrekking tot het onderzoek van de effecten zelf; dat het middelonderdeel niet ernstig is;

3.4.1.1. Overwegende dat het vierde middel als volgt is geredigeerd :

"1. Eerste onderdeel, genomen uit de schending van artikel 6.2 van Richtlijn 85/337/EEG en van artikel 5, §2, 10° van VLAREM I, daar de Minister nadat het besluit van de Bestendige Deputatie reeds was uitgesproken enerzijds een zeer belangrijke wijziging heeft toegestaan van de in de vergunningsaanvraag vermelde cijfers met betrekking tot maximum emissienormen en anderzijds een vergunning heeft verleend voor een verbrandingsoven met een nominale capaciteit van meer dan 30ton/uur, terwijl de vergunningsaanvraag een verbrandingsoven met een nominale capaciteit van minder dan 30 ton/uur betrof.

1.1. Artikel 6.2 van Richtlijn 85/337/EEG van 27 juni 1985 bepaalt :

'2. De Lid-Staten zien erop toe dat :

- elke aanvraag voor een vergunning en de krachtens artikel 5 verzamelde informatie voor het publiek beschikbaar worden gesteld,
- het betrokken publiek de mogelijkheid krijgt zijn mening te geven alvorens een aanvang wordt gemaakt met het project'.

Artikel 5, §2, van VlareM I bepaalt :

'De vergunningsaanvraag (...) dient tenminste de volgende gegevens te vermelden :
(...)

10° de aard, de maximum voorziene hoeveelheid en de fysische, chemische en toxicologische kenmerken van de als hinderlijk ingedeelde opslagplaats en van de grondstoffen, tussenprodukten, bijprodukten, eindprodukten, afvalstoffen en afvalwaters alsmede de geplande bestemming van de afvalstoffen en afvalwaters; de kenmerkende gegevens van de voorziene emissies, afvalstoffen en afvalwaters'.

In artikel 5.2.3.3.4. van VlareM II worden de emissiegrenswaarden voor verbrandingsinrich-

tingen van huishoudelijk afval als volgt vastgelegd : (zie tabel)

	verbrandingsoven met een nominale capaciteit van 3-30 ton/uur (in mg/N ³)	verbrandingsoven met een nominale capaciteit van meer dan 30 ton/uur (in mg/N ³)
Vliegassen en vaste residu's	30	10
organische stoffen	20	10
HCl	50	10
HF	2	1
SO ₂	300	50
NO ₂	400	400
CO	100	100
Cd + TI	0,1	0,05
Hg	0,1	0,05
Zware metalen	1,5	0,5
Dioxines (PCDD en PCFD)	0,1 mg. Teq	0,1 mg. Teq

1.2. In de milieuvergunningaanvraag van de C.V. VLABRAVER wordt uitdrukkelijk aangegeven dat de geplande verbrandingsoven een nominale capaciteit zal hebben van 28 ton/uur. (Vergunningsaanvraag, pag. 38) en komen de vermelde maximale emissienormen exact overeen met de maximale waarden die worden aanvaard voor verbrandingsinrichtingen met een nominale capaciteit van minder dan 30 ton/uur. (zie artikel 5.2.3.3.4. van VLAREM II, hierboven weergegeven).

Het begrip 'nominale capaciteit van de verbrandingsinrichting' wordt in Vlarem II omschreven (Definities afvalstoffenverwerking - hoofdstuk 5.2.):

'<<Nominale capaciteit van de verbrandingsinrichting>>: de gezamenlijke capaciteit van de ovens waaruit de verbrandingsinrichting bestaat, zoals berekend door de fabrikant en bevestigd door de exploitant, met inachtneming van in het bijzonder de verbrandingswaarde van de afvalstoffen die per uur kunnen worden verbrand.'

De nominale capaciteit van de inrichting is dus niet gelijk aan de geraamde hoeveelheid te verbranden afval, rekening houdend met de calorische waarde van het afval, maar de hoeveelheid die kan worden verbrand door de hele verbrandingsinrichting, met name de hoeveelheid waarvoor de verbrandingsinrichting technisch is aangepast.

Uit de beslissing van 27 mei 1997 van de bestendige deputatie blijkt dat de nominale capaciteit van de geplande inrichting zelfs 47,6 ton/uur bedraagt :

'10) (...) Het M.E.R. en de milieuvergunningsaanvraag hebben betrekking op de installatie van ca. 207.000 ton, d.i. 28 ton/u bij een verbrandingswaarde van 11.300 kJ/kg.

De capaciteit van een thermische installatie is inherent verbonden aan de calorische waarde van de brandstof (cf. definitie Vlare II).

Uit het ovendiagram van het aanbestedingsdossier blijkt dat wanneer de calorische waarde zou terugvallen op 8.400 kJ/kg, inderdaad 47,6 ton/u en 350.000 ton/jaar zou kunnen verbrand worden.

Wanneer de calorische waarde daarentegen zou toenemen tot 16.800 kJ/kg dan zou de capaciteit dalen tot 23,8 ton/u en 180.000 ton/jaar.' (Beslissing van de Bestendige Deputatie, pag. 16).

Volgens verzoekers bedraagt de nominale capaciteit van de geplande inrichting in realiteit 41,6 T./u.. Dit is het cijfer van het lastenboek. De vermelding van 47,6 T./u., waarvan sprake in de beslissing van de bestendige deputatie bewijst dat hier van enige technische kennis van het dossier geen sprake is. Niettemin bewijst zowel hun als onze stelling dat de nominale capaciteit zeker meer dan 30 T./u. is.

In het aangevochten besluit erkent de Minister impliciet maar duidelijk dat de nominale capaciteit van de geplande inrichting hoger is dan 30 ton/uur. Na te hebben verwezen naar de omschrijving van het begrip 'nominale capaciteit' en te hebben vastgesteld dat de berekening van de capaciteit van de ovens door de fabrikant niet bij de aanvraag was gevoegd (besluit, pag. 27, laatste streepje, en 28), stelt de Minister :

'Door de aanvrager wordt eveneens duidelijk gesteld (...) dat bij verbranding van afval met een lager calorisch vermogen dan het aangenomen gemiddelde calorisch vermogen van 11.300 kJ/kg, meer dan 30 ton/uur zou kunnen verbrand worden; (...) de aanvrager heeft op de zitting van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie

trouwens zelf verklaard dat het calorisch vermogen van het huisvuil momenteel circa 9.000 KJ/kg bedraagt'. (Aangevochten besluit, pag. 28, laatste streepje en 29).

Na te hebben vastgesteld dat de verbrandingsoven een nominale capaciteit van meer dan 30 ton/uur zou kunnen hebben, heeft de Minister de emissienormen behorende bij deze categorie opgelegd. Het gaat om duidelijk strengere normen dan die vereist voor verbrandingsinrichtingen met een nominale capaciteit van minder dan 30 ton/uur (zie bovengenoemd artikel 5.2.3.3.4. van VLAREM II).

Deze beslissing werd genomen op basis van een verklaring van de vergunningsaanvrager voor de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie waaruit blijkt dat 'de normen voor installaties met een capaciteit van meer dan 30 ton/uur haalbaar zijn, gezien deze strengere normen in het bestek zijn opgenomen' (besluit, pag. 28).

1.3. Het aangevochten besluit bevat twee onwettige punten :

a) Wat de nominale capaciteit betreft :

Het bestek is als volgt opgesteld (punt 2.4.4.):

In onderstaande tabel worden de belangrijkste punten van het diagram opgegeven :

punt	afvaldoorzet in ton/uur bij een bepaalde O.V.W.	thermische capaciteit in MW	%
minimaal werkingpunt	10,36 ton/uur bij 8.400 kJ/Kg	24,2 MW	50%
nominaal werkingpunt	14,00 ton/uur bij 11.300 K/J	43,9 MW	90%
ontwerppunt	20,72 ton/uur bij 8.400 kJ/Kg	48,3 MW	100%
maximaal werkingpunt	20,72 ton/uur bij 8.400 kJ/Kg	55,6 MW	115%

In het bestek wordt uitdrukkelijk vermeld dat : 'de werkelijke ogenblikkelijke bedrijfsvoorwaarden (...) permanent binnen deze zone (werkingsgebied rond het nominale werkingpunt) { zullen } schommelen' en dat 'het nominaal werkingpunt { ... } representatief { is } voor de gemiddelde werkingsvoorwaarden op jaarbasis' (voor wat betreft de notie 'nominaal werkingpunt' zie bijlage XI).

Het is dus duidelijk dat 14 ton/uur per ovenlijn (d.w.z. totaal 28 ton/uur) de gemid-

delde hoeveelheid afval is die werkelijk zal worden verbrand.

Luidens de omschrijving van Vlarem II echter, is de nominale capaciteit niet de gemiddelde hoeveelheid afval die werkelijk door de inrichting zal worden verbrand, maar wel de hoeveelheid die zij technisch kan verbranden. Met andere woorden, de nominale capaciteit zou 14 ton/uur per ovenlijn zijn indien dit cijfer in de tabel van het bestek bij de vermelding 'maximaal werkingspunt' of eventueel bij de vermelding 'ontwerppunt' had gestaan, i.p.v. 'nominaal werkingspunt'.

Het staat dus buiten kijf dat de nominale capaciteit van de inrichting, die uit twee ovenlijnen bestaat, hoger is dan 30 ton/uur.

Een correcte benadering was geweest : een lastenboek met een nominale capaciteit (= maximaal werkingspunt of ontwerppunt) van 14 T/uur per ovenlijn voor huisvuil met een calorische waarde van bvb 9.000 kJ/Kg (huidige reële waarde). Als naar de toekomst of de hoeveelheid te verbranden restfractie zou gaan dalen of de calorische waarde zou gaan stijgen dan zou deze oven dit perfect aan kunnen.

Door het jaarlijks te verbranden afval tot 200.000 ton te beperken, heeft de Minister weliswaar de hoeveelheid afval beperkt dat werkelijk zal worden verbrand, maar heeft hij niets aan de nominale capaciteit veranderd.

Rekening houdend met deze beperking van de hoeveelheid afval in verhouding tot het vermogen van de ovens, moet men zich trouwens afvragen of het nog mogelijk zal zijn de ovens continu te laten branden, hetgeen nochtans een hoognoodzakelijke veiligheidswaarborg is.

Het feit dat maximum emissienormen zijn opgelegd die gelden voor inrichtingen met een nominale capaciteit van meer dan 30 ton/uur, verandert evenmin iets aan de nominale capaciteit van de geplande inrichting.

Terwijl de vergunning betrekking had op een inrichting met een nominale capaciteit lager dan 30 ton/uur en het M.E.R. alsmede het openbaar onderzoek op deze cijfers waren gegrond, heeft de Minister een vergunning verleend voor een inrichting die groter is en een veel groter vermogen bezit dan de inrichting waarvoor de vergunning was aangevraagd. Bij wijze van voorbeeld : het lastenboek legt de volgende verplichting op : 'De bunkerkraan dient voldoende capaciteit te hebben om beide ovenlijnen bij het werkingspunt A. van afval te voorzien'. Het werkingspunt A., zo lezen wij op het ovendiagramma, staat voor een aanvoer van 20,7 T/uur. Door zijn handeling heeft de Minister,

die gebonden was door het doel van de vergunningsaanvraag, dit doel een ongegronde uitbreiding verleend, hetgeen strijdig is met artikel 5, §1 van Vlarem I en bovendien een geval van machtsoverschrijding vormt.

b) Wat de maximum emissienormen betreft :

Op de zitting van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie heeft de vergunningsaanvrager verklaard dat de maximale emissiewaarden aanzienlijk lager liggen dan de normen die in de vergunningsaanvraag zijn opgenomen. De Minister heeft dit aangenomen zonder enige verificatie. Het betreft hier wel degelijk een aanzienlijke wijziging van de gegevens die in de vergunningsaanvraag waren opgenomen. Deze wijziging die niet aan de deskundigen van het M.E.R. noch aan het publiek ter verificatie is voorgelegd, is niet toelaatbaar. Uit het aangevochten besluit blijkt echter dat de Minister de vergunning juist heeft verleend omdat hij deze nieuwe normen heeft aanvaard en opgelegd. Indien dit niet het geval was geweest, had de Minister deze nieuwe normen niet opgelegd, maar was hij verplicht geweest de vergunning te weigeren.

Dit is een aspect dat reeds werd benadrukt door E. LANCKSWEERDT, die de rechtspraak van de Raad van State in dit verband als volgt samenvat : 'Artikel 5, §2, 10°, van het Vlarem I strekt er niet alleen toe de bevoegde overheid in staat te stellen de aan de exploitatie van de inrichting verbonden risico's met kennis van zaken te beoordelen, maar ook de omwonenden de nodige informatie te verschaffen opdat zij met kennis van zaken hun bezwaren tegen de geplande inrichting zouden kunnen doen gelden. Wanneer een vergunningsaanvraag onvoldoende preciseringen omvat omtrent de juiste aard en hoeveelheden van de verschillende opgeslagen stoffen houdt zulks derhalve een schending in van voornoemde bepaling. Een onvolledigheid in de vergunningsaanvraag kan niet worden goedge maakt door in het vergunningsbesluit, wat betreft de juiste aard en hoeveelheden van de opgeslagen stoffen, de nodige preciseringen aan te brengen in de omschrijving van het voorwerp van de vergunning. Zulks zou immers neerkomen op een uitholling van het bezwaarrecht, en bovendien kan het niet uitgesloten worden geacht dat de overheid tot een andere beoordeling zou zijn gekomen indien de omwonenden wel met kennis van zaken hun bezwaren hadden kunnen doen gelden'.

2. Tweede onderdeel genomen uit de schending van artikel 5.2. van Richtlijn 85/337/EEG van 27 juni 1985, van artikel 7 § 3,3° van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de

milieuvergunning en van artikel 4, 1.c. van het B. Vl. Ex. van 23 maart 1989 (M.E.R.-Besluit) daar het M.E.R. een aantal essentiële elementen niet bevat, zodat het onmogelijk is na te gaan of het project voldoet aan de bepalingen van het VLAREM II.

2.1. Artikel 5.2. van de Richtlijn 85/337/EEG bepaalt :

'De informatie die de opdrachtgever (...) moet verstrekken, moet ten minste het volgende bevatten :

(...) de nodige gegevens om de vermoedelijke significante milieu-effecten van het project te kunnen bepalen en beoordelen';

Artikel 7 § 3, 3° van het decreet van 28 juni 1985 bepaalt :

'Het milieu-effectrapport zal ten minste bevatten :

(...)

3° de analyse van de weerslag van de voorgenomen activiteiten (...) op de buurt met betrekking tot de luchtverontreiniging, de geluidshinder (...), de afvalstoffen (...) en andere hinder of ongemakken voor de mens'.

Artikel 4 van het B. Vl. Ex. van 23 maart 1989 bepaalt :

'Het in artikel 2 bedoelde milieu-effectrapport dient ten minste de volgende informatie te verstrekken :

1. Beschrijving van het project met in het bijzonder :

(...)

c) een prognose van de aard en hoeveelheid van de verwachte (...) emissies (...) ten gevolge van het functioneren van het voorgenomen project'.

2.2. Artikel 6.2. van Richtlijn 85/337/EEG verplicht de lidstaten erop toe te zien dat elke vergunningsaanvraag en elk milieu-effectrapport voor het publiek beschikbaar worden gemaakt en dat het betrokken publiek de mogelijkheid krijgt zijn mening te geven alvorens een aanvang wordt gemaakt met het project. Dat is de reden waarom door het decreet van 28 juni 1985 betreffende milieuvergunningen door Vlarem I een openbaar onderzoek is voorzien. Anderzijds, zoals eraan wordt herinnerd in de eerste overweging van Richtlijn 97/11/EG van de Raad van 3 maart 1997, heeft de milieu-effectbeoordeling tot doel de bevoegde instanties passende informatie te verschaffen aan de hand waarvan zij over een bepaald project een besluit kunnen nemen met volledige kennis van zaken.

Elk M.E.R. heeft dus een dubbel doel : juiste en volledige informatie verstrekken zowel aan

het publiek als aan de beleidsverantwoordelijken.

Daartoe dient op zijn minst alle nodige informatie te worden verstrekt die het mogelijk maakt te verifiëren of het project beantwoordt aan de eisen van de Europese en de Vlaamse reglementering, inzonderheid aan het bepaalde in artikel 5.2.3.3.4. van Vlarem II, waardoor grensemissienormen worden opgelegd, die verschillen naargelang de nominale capaciteit van de ovens. Het M.E.R. moet bijvoorbeeld klaar en duidelijk alle technische gegevens vermelden opdat enerzijds de nominale capaciteit van de ovens en anderzijds de werkelijk uitgestoten emissies kunnen worden gecontroleerd.

Op elk van die twee punten zijn de gegevens vervat in het M.E.R. totaal onvoldoende en onaanvaardbaar zowel in het opzicht van de Europese Richtlijn als in dat van de Vlaamse reglementering.

Wat de nominale capaciteit van de ovens betreft wordt in het M.E.R. volstaan met aan te duiden dat zij 28 ton/uur bedraagt. Dit gegeven is onjuist, zoals hierboven uiteengezet in het eerste onderdeel van dit middel.

Wat de emissies betreft, wordt in het M.E.R. volstaan met de aanduiding van de grenswaarden die gelden voor inrichtingen van meer dan 3 ton/uur en van minder dan 30 ton/uur, waarbij verder gewoon wordt gesteld dat deze waarden niet zullen worden bereikt. Deze bewering alléén is geen voldoende basis om de emissies die werkelijk door de inrichting zullen worden uitgestoten te kenne of te berekenen, aangezien het M.E.R. geen enkel gegeven daartoe bevat. Later werden door de vergunningsaanvrager aanzienlijk lagere emissiewaarden aangegeven, zonder dat echter mogelijk was zijn aangevoerde beweringen na te gaan.

Het zal natuurlijk nog steeds mogelijk zijn a posteriori controle uit te oefenen om na te gaan of de door de aangevochten handeling opgelegde normen al dan niet worden nageleefd. Maar door op die wijze te handelen heeft de Minister zowel het Europese als het Vlaamse wettelijk systeem omzeild waarin het M.E.R. werd opgelegd precies om de bevolking en de overheid de gelegenheid te bieden preventieve controle uit te oefenen. De aangevochten handeling is dus kennelijk in overtreding met de bepalingen die ten grondslag liggen aan dit onderdeel van het middel.

Ter conclusie : het door de auteurs van het M.E.R. toegepaste beginsel van de 'worst case', waarbij wordt uitgegaan van de theoretisch meest ongunstige situatie, wordt door de ver-

zoekers niet betwist. Wat zij betwisten is dat er geen verificatie mogelijk is van de gegevens waarop in het M.E.R. dit beginsel is gestoeld. Het M.E.R. gaat immers van de stelling uit dat de maximum emissies zullen overeenkomen met de maximum emissiewaarden die in de vergunningsaanvraag zijn vermeld, met name de emissiewaarden die worden toegelaten voor de verbrandingsovens met een nominale capaciteit van minder dan 30 ton/uur. Bij gebrek aan verificatiemogelijkheden, is het geenszins bewezen dat deze emissies werkelijk niet hoger zullen zijn dan in de vergunningsaanvraag is aangeduid";

3.4.1.2.1. Overwegende dat de verwerende partij als volgt antwoordt op het eerste onderdeel :

"Eerste onderdeel: de beweerde schending van artikel 6.2. van Richtlijn 85/337/EEG en van artikel 5, §2, 10° van VLAREM I

4.1.1. Verzoekers blijken er bezwaar tegen te maken dat de Minister in het bestreden besluit de gevraagde vergunning slechts toestond onder een aantal voorwaarde, die stuk voor stuk een verstrenging inhouden van de door de betrokken installatie na te leven normen. Belangrijk in het kader van het onderzoek van dit eerste onderdeel van het vierde middel is, dat de Minister de verleende vergunning beperkte tot 200.000 ton afval per jaar (ongeacht de gemiddelde verbrandingswaarde van het verwerkte afval), en dat de vergunde installatie de (aanzienlijk strengere) normen worden opgelegd die gelden voor een installatie die een nominale capaciteit heeft van meer dan 30 ton per uur.

4.1.2. In eerste aanleg was door de Bestendige Deputatie een milieuvergunning verleend voor een inrichting met als voorwerp 'de verbranding van niet gevaarlijke afvalstoffen met energierecuperatie met een thermische capaciteit van 97 MW'. De tekst onder het eerste gedachtenstreepje luidde als volgt :

'- een verbrandingsoven met energierecuperatie van de niet te recupereren restfractie van niet gevaarlijke afvalstoffen met een thermische capaciteit van 97 MW (wat bij een gemiddelde onderste verbrandingswaarde van 11.300 kJ/Kg neerkomt op 28 ton/u of ca. 207.000 ton/jaar)'. In beroep vervangt het bestreden besluit dit eerste gedachtenstreepje door

'- een verbrandingsoven met energierecuperatie van de niet te recuperen restfractie van niet gevaarlijke afvalstoffen met een thermische capaciteit van 97 MW en een verwerkingscapaciteit op jaarbasis van maximum 200.000 ton (onafhankelijk van de onderste verbrandingswaarde)'.
Bovendien wordt aan de bijzondere milieu-vergunningsvoorwaarden toegevoegd dat de betrokken installatie moet voldoen aan de emissiegrenswaarden voor installaties met een 'nominale capaciteit' van meer dan 30 ton per uur.

4.1.3. Verzoekers beweren, dat de Minister niet het recht zou hebben gehad om strengere exploitatienormen op te leggen dan deze die in de vergunningsaanvraag waren voorgesteld.

Deze bewering mist elke grond. Het is de taak van de Minister de emissiegrenswaarden op te leggen die volgens VLAREM II horen bij een oven met een bepaalde capaciteit.

4.1.4. De achtergrond van de beslissing van de Minister om verstrengde exploitatievoorwaarden op te leggen kan als volgt worden geschetst.

Verzoekers creëren - al dan niet bewust - een semantische verwarring tussen emissiegrenswaarden en capaciteit (de relatie tussen beide bestaat erin dat voor een bepaalde capaciteit bepaalde emissiegrenswaarden moeten worden opgelegd en nageleefd). Het gaat hier om de emissiegrenswaarden die door artikel 5.2.3.3.4. van VLAREM II worden opgelegd voor respectievelijk verbrandingsovens met een nominale capaciteit van 3-30 T/u en verbrandingsovens met een nominale capaciteit van meer dan 30 T/u).

VLAREM II definieert 'nominale capaciteit van de verbrandingsinrichting' als 'de gezamenlijke capaciteit van de ovens waaruit de verbrandingsinrichting bestaat, zoals berekend door de fabrikant en bevestigd door de exploitant, met inachtneming van in het bijzonder de verbrandingswaarde van de afvalstoffen die per uur kunnen worden verbrand'.

De nominale capaciteit komt overeen met de thermische capaciteit van de inrichting : dit is het produkt van de massa-capaciteit in ton per uur en de verbrandingswaarde in kiloJoule per kilogram. Bij een gegeven thermische capaciteit varieert de werkelijk verwerkte hoeveelheid (in ton per uur) omgekeerd evenredig met de verbrandingswaarde. Een hogere verbrandingswaarde resulteert

in een lagere uurcapaciteit: omgekeerd zal bij een lagere verbrandingswaarde de potentiële capaciteit stijgen. Door het MER werd als referentiewaarde 11.300 kJ/Kg vooropgesteld.

Het M.E.R. gaat uit van een 'worst case scenario'-benadering, waarbij emissiegrenswaarden voor een inrichting met een capaciteit van 3-30 T/u worden gehanteerd als vergelijkingswaarden, en waarbij als methodologisch uitgangspunt wordt verondersteld dat deze emissies zullen worden bereikt, waarna dit weerlegd wordt.

Het gebruik van dergelijke referentiepunten, en van de keuze in het MER en de milieuvergunningaanvraag van 11.300 kJ/u als referentiewaarde waardoor men uitkomt op een nominale capaciteit van 28 T/u, wordt door verzoekers voorgesteld alsof de vergunning als voorwerp zou hebben te bepalen of een oven met een capaciteit van 3-30 T/u of een oven met een capaciteit van meer dan 30 T/u vergund wordt.

4.1.5. In dit opzicht loont het de moeite de relevante passages van het bestreden besluit integraal te citeren :

'in vele beroepschriften wordt gewezen op het feit dat de nominale capaciteit van de ovens meer dan 30 ton/uur bedraagt in plaats van de in de aanvraag vermelde 28 ton/uur; de nominale capaciteit wordt gedefinieerd als de gezamenlijk capaciteit van de ovens waaruit de inrichting bestaat, zoals berekend door de fabrikant en bevestigd door de exploitant, met inachtneming van in het bijzonder de verbrandingswaarde van de afvalstoffen, uitgedrukt als de hoeveelheid afvalstoffen die per uur kunnen worden verbrand; er is geen berekening door de fabrikant bij de aanvraag gevoegd; welnu de emissienormen voor inrichtingen met een nominale capaciteit van meer dan 30 ton/uur zijn strenger dan deze met een nominale capaciteit van 3 tot 30 ton/uur; met name gelden de volgende strengere normen voor meer dan 30 ton/uur:

-totaal stof:	10	ipv 30 mg/m ³ ;
-TOC:	10	ipv 20 mg/m ³ ;
-HCL:	10	ipv 50 mg/m ³ ;
-HF:	1	ipv 50 mg/m ³ ;
-SO ₂ :	50	ipv 2 mg/m ³ ;
-Nox:		dezelfde norm;
-Cd + TI:	0,05	ipv 0,1 mg/m ³ ;
-Hg:	0,05	ipv 0,1 mg/m ³ ;
-som van 9 zware metalen:	0,5	ipv 1,5mg/m ³ ;

onafhankelijk van de discussie of de nominale capaciteit van de bevroagde installatie al dan niet meer dan 30 ton/uur bedraagt, kunnen steeds milieuvergunningsvoorwaarden moeten opgelegd worden die haalbaar zijn met toepassing van beste beschikbare technieken (BBT); in het MER wordt gesteld dat de emissies zeker zullen voldoen aan de normen voor capaciteiten van 3 tot 30 ton/uur en wellicht zelfs ruim onder de normen zouden kunnen liggen; rekening houdend met de omgevingssituatie en om elke betwisting inzake de van toepassing zijnde normen in relatie tot uurcapaciteiten uit te sluiten is het wenselijk de normen op te leggen die moeten gehaald worden door installaties van 30 ton/uur of meer; de aanvrager heeft op de zitting van de Gewestelijke milieuvergunningscommissie trouwens verklaard dat de normen voor installaties van meer dan 30 ton/uur haalbaar zijn, gezien deze strengere normen in het bestek zijn opgenomen; deze normen komen overeen met de normen voor installaties voor de verbranding van gevaarlijke afvalstoffen, hetgeen uiteraard niet betekent dat ook andere afvalstoffen (gevaarlijk afval) dan omschreven in het voorwerp van de vergunning in de oven mogen verbrand worden;

- door de aanvrager wordt eveneens duidelijk gesteld dat de verbrandingscapaciteit begrensd is door de thermische capaciteit; dat bij verbranding van afval met een lager calorisch vermogen dan het aangenomen gemiddelde calorisch vermogen van 11.300 kJ/kg, meer dan 30 ton/uur zou kunnen verbrand worden; de calorische waarde van het afval kan variëren van 7.900 en 14.700 kJ/kg (pag 37 van het MER); dat er een tendens is naar verhoging van de calorische waarde doordat minder inerten in het huisvuil aanwezig zullen zijn; er gebeurt anderzijds ook meer selectieve inzameling van afval met hoog calorisch vermogen; de aanvrager heeft op de zitting van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie trouwens zelf verklaard dat het calorisch vermogen van het huisvuil momenteel circa 9.000 kJ/kg bedraagt;
- de uurcapaciteit werd als volgt begroot: met een geraamde jaaraanvoer van 206.813 ton/jaar en een geraamde beschikbaarheid van 85 procent komt een uurcapaciteit

van 28 ton/uur overeen; met een geraamde calorische waarde van 11.300 kJ/kg komt een af te nemen calorisch vermogen van 88 MW overeen (zie ook het oven-diagramma); uit ervaring wordt gesteld dat de oven nooit aan zijn maximaal thermisch vermogen kan werken (de doorzet door de oven wordt geregeld door stoomhoeveelheid en stoomtemperatuur); daarom wordt een factor van 10 procent bijgerekend zodat een thermisch vermogen van 97 procent wordt vooropgesteld; het is duidelijk dat enige onzekerheden bestaan bij de vaststelling van de capaciteit op deze wijze: in het kader van het Vlaamse afvalbeheer is het evenwel onmisbaar dat de verwerkingscapaciteit op jaarbasis heel duidelijk wordt vastgelegd in de milieuvergunning: de uitdrukking in thermisch vermogen van de toegelaten verwerkingscapaciteit dient bijgevolg aangevuld met een maximumcapaciteit in ton; rekening houdend met de jongste inzichten in het Vlaamse verwijderingsplan kan deze maximumcapaciteit op 200.000 ton worden vastgesteld (nadruk toegevoegd)'.

- 4.1.5. Uit deze omstandige motivering blijkt duidelijk dat de Minister een aantal van de ingediende bezwaren gegrond acht, en vaststelt dat de oven in theoretisch denkbare omstandigheden een nominale capaciteit van meer dan 30 ton per uur kan hebben. Daaruit trekt de Minister de conclusie dat er aanleiding bestaat om in casu de - strengere - emissiegrenswaarden op te leggen die gelden voor een afvalverbrandingsinrichting met een capaciteit van meer dan 30 ton/uur, en eveneens om de vergunning te beperken tot het verbranden van maximaal 200.000 ton per jaar. Dit is ook logisch: een absolute begrenzing van de hoeveelheid te verbranden afval is het enige controleerbare criterium (de calorische waarde van de verbrande goederen kan immers pas na de effectieve verbranding gemeten worden). Verzoekers stellen op bladzijde 25, derde alinea het volgende:
'Door het jaarlijks te verbranden afval tot 200.000 ton te beperken, heeft de Minister weliswaar de hoeveelheid afval beperkt dat werkelijk zal worden verbrand, maar heeft hij aan de nominale capaciteit niets veranderd'.

In de vijfde alinea van bladzijde 25 stellen zij het volgende:

'Het feit dat de maximale emissienormen zijn opgelegd die gelden voor inrichtingen met een nominale capaciteit van meer dan 30 ton/uur, veranderen evenmin iets aan de nominale capaciteit van de geplande inrichting'.

Wat hieruit zou moeten worden afgeleid is geheel onduidelijk. Verzoekers schijnen te suggereren dat de conclusie hieruit zou moeten luiden dat het bestreden besluit onwettig is. Waarom dit zo zou moeten zijn valt niet te achterhalen. De Minister heeft inderdaad niets veranderd aan de nominale capaciteit. Hoe zou hij dit ook kunnen, aangezien een capaciteit een gegeven is. Enkel heeft hij uit deze capaciteit de enige mogelijke conclusie getrokken: bij een oven die in bepaalde omstandigheden meer dan 30 ton/uur zou kunnen verwerken horen de (strengste) emissienormen die voor dergelijke inrichting door VLAREM II worden opgelegd. Het 'doel' van de milieuvergunningsaanvraag (wat dat ook moge zijn) is door de Minister geenszins 'ongegrond uitgebreid'. Van machtsoverschrijding kan dan ook geen sprake zijn.

4.1.6. De bewering van verzoekers dat artikel 5, §2, 10° van VLAREM I geschonden is en de verwijzing naar de samenvatting van de jurisprudentie van de Raad van State terzake, is moeilijk te begrijpen.

Het bestreden besluit maakt helemaal geen onvolledigheid van de vergunningsaanvraag goed door, voor wat betreft de juiste aard en hoeveelheden van de opgeslagen stoffen, preciseringen aan te brengen in de omschrijving van het voorwerp van de vergunning.

Het bestreden besluit beperkt er zich toe de vereiste conclusies te trekken uit de gegevens die vervat lagen in het MER, de vergunningsaanvraag en de bezwaren geuit naar aanleiding van het openbaar onderzoek. Het feit dat de Minister, op basis van een beoordeling van de gegevens vervat in de milieuvergunningsaanvraag (waarvan het MER integraal deel uitmaakt) en van de bezwaren vervat in de beroepen, de emissiegrenswaarden verstrengt, is juist het bewijs dat de omwonenden de nodige informatie werd verschaft opdat zij met kennis van zaken hun bezwaren tegen de geplande inrichting konden doen gelden, en dat de Minister die bezwaren ernstig heeft genomen.

Verzoekers menen in dit verband te moeten stellen dat de Minister de verklaring van de vergunningsaanvrager op de zitting van de gewestelijke Milieuvergunningscommissie, dat de maximale emissiewaarden aanzienlijk lager liggen dan de normen die in de vergunningsaanvraag zijn opgenomen, heeft aangenomen zonder enige verificatie. Verzoekers tonen hiermee dat zij van een verkeerde redenering uitgaan: de Minister legt bepaalde emissienormen op (de strengste), die zullen moeten worden nageleefd. Hoe dit het publiek zou kunnen schaden mag een raadsel zijn. Het eerste onderdeel van het middel is dan ook niet ernstig";

Overwegende dat de repliek van deze partij op het tweede onderdeel als volgt kan worden samengevat :

De tegenpartij benadrukt dat in het MER werd uitgegaan van de meest pessimistische uitgangspunten inzake de emissies van verontreinigende stoffen.

De verzoekende partij heeft er geen belang bij dat in het MER zou zijn uitgegaan van een minder vervuilende hypothese.

Er wordt ten slotte op gewezen dat in het bestreden besluit een maximale verwerkingscapaciteit wordt vastgesteld en de inrichting onderworpen werd aan de strengste emissiegrenswaarden die hoe dan ook zullen moeten worden nageleefd;

3.4.1.2.2. Overwegende dat de tussenkomende partij op het eerste onderdeel antwoordt :

- "1. De volledigheid van de vergunningsaanvraag en van het MER.
Zowel de vergunningsaanvraag als het MER bevatten alle vereiste informatie, die nodig is om de aangevraagde installatie correct op haar vergoedbaarheid te beoordelen. Vooreerst zijn zowel de aanvraag als het MER overeenkomstig de voorgescreven procedures volledig en ontvankelijk, respectievelijk volledig en conform verklaard. De bewering als zou essentiële informatie ontbreken, zijnde de berekening door een fabrikant en de goekeuring ervan door de exploitant,

is incorrect. Dit argument wordt namelijk geput uit art. 1.1.2. van het VLAREM II, alwaar enkel het referentiekader wordt weergegeven om te bepalen aan welke normen de uiteindelijk operationele installatie zal moeten voldoen. Deze definitie strekt er derhalve enkel toe bij een operationele installatie een juiste normtoetsing mogelijk te maken. Een goedgekeurde attestatie door de fabrikant vormt dus geen formeel element, in de aanvraag noch in de vergunning, noch in het MER.

Uiteraard dienen conform de art. 7 '3 van het Milieuvergunningsdecreet, 4.1 b van het MER-besluit en art. 5 '2 van het VLAREM I de aanvraag en het MER wel alle relevante gegevens te bevatten om de schaalgrootte en te verwachten impacten van de uiteindelijke installatie te kunnen onderzoeken, en om tot een correcte normering te komen. Zulks is in casu manifest het geval, zoals blijkt uit wat verder wordt uiteengezet. Uit wat volgt blijkt namelijk dat de uiteindelijke vergunning betrekking heeft op een installatie met een werkelijke capaciteit van minder dan 27 ton/uur (ongeacht de verbrandingswaarde), en er desondanks, in toepassing van het BBT-principe, normen zijn opgelegd voor een installatie met een capaciteit van meer dan 30 ton/uur, wat uiteraard een significante verstrenging ten opzichte van de aanvraag impliceert.

Van enige onvolledigheid in aanvraag en MER is derhalve geen sprake. Het vergunningsbesluit bevat hieromtrent dan ook geen rechtszettingen. De geciteerde bepalingen uit het Milieuvergunningsdecreet, het VLAREM I, het VLAREM II en het MER-besluit worden dus geenszins geschonden.

2. De nominale capaciteit van de aangevraagde installatie en de nominale waarde van de uiteindelijk vergunde installatie.

2.1. In essentie betreft de discussie de vraag of de nominale capaciteit van de aangevraagde installatie overeenstemt met deze van de uiteindelijk vergunde installatie.

Het begrip 'nominale capaciteit' wordt gedefinieerd in art. 1.1.2. van het VLAREM II: 'nominale capaciteit van de verbrandingsinrichting: de gezamenlijke capaciteit van de ovens waaruit de inrichting bestaat, zoals berekend door de fabrikant en bevestigd door de exploitant, met inachtneming van in het bijzonder de verbrandingswaarde van de afvalstoffen, uitgedrukt als de hoeveelheid afvalstoffen die per uur kunnen worden verbrand'.

De nominale capaciteit is bepalend voor de toepasselijke emissienormen: op inrichtingen met een nominale capaciteit van meer dan 30 ton/uur

zijn strengere normen van toepassing dan op inrichtingen met een lagere nominale capaciteit.

- 2.2. De vergunning werd aangevraagd voor een inrichting met een nominale capaciteit van circa 28 ton/uur bij een verbrandingswaarde van 11.300 kJ/kg. Uiteindelijk werd door de Minister een vergunning verleend voor een installatie met een capaciteit van circa 27 ton per uur, onafhankelijk van de verbrandingswaarde van het afval. Dit is een drastische beknopting van de verwerkingscapaciteit.

Naast de invloed van de verbrandingswaarde is de jaarcapaciteit immers ook gebaseerd op de beschikbaarheid van de installatie op jaarbasis. Met name is de installatie gedimensioneerd als volgt: 27,77 ton/uur, 85% beschikbaar gedurende 8760 uur/jaar, betekent $27,77 \times 0,85 \times 8760 = 206.700$ ton/jaar.

De opgelegde limiet van 200.000 ton/jaar betekent aldus een bijkomende beperking op uurbasis. Bovendien blijkt intussen dat de moderne installaties een merkelijk hogere beschikbaarheid hebben dan 85%. Een beschikbaarheid van bijvoorbeeld 90% betekent dat de uurcapaciteit zou verminderen tot $200.000 / (0,90 \times 8760) = 25,37$ ton/uur.

Citaat uit de bestreden beslissing (p. 36)

Artikel 2.

'De in artikel 1 genoemde bestreden beslissing ... wordt gewijzigd als volgt :

- 1° de tekst onder het eerste deelstreepje van ARTIKEL

'- een verbrandingsoven met een energierecuperatie van de niet te recupereren restfractie van niet gevaarlijke afvalstoffen met een thermische capaciteit van 97 MW (wat bij een gemiddelde onderste verbrandingswaarde van 11.300 kJ/kg neerkomt op 28 ton/u of ca. 207.000 ton/jaar);'

wordt vervangen door de volgende tekst :

'- een verbrandingsoven met energierecuperatie van de niet te recupereren restfractie van niet gevaarlijke afvalstoffen met een thermisch capaciteit van 97 MW en een verwerkingscapaciteit op jaarbasis van maximum 200.000 ton (onafhankelijk van de onderste verbrandingswaarde;'

- 2.3. Desondanks werden toch strengere emissienormen opgelegd dan deze die krachtens het VLAREM II op dergelijke installatie van toepassing zouden zijn.

Citaat uit de bestreden beslissing (p. 28)

'... welnu de emissienormen voor inrichtingen met een nominale capaciteit van meer dan 30 ton/uur zijn strenger dan deze met een nominale capaciteit van 3 tot 30 ton/uur: met name gelden

de volgende strengere normen voor meer dan 30 ton/uur:

- totaal stof: 10 ipv 30 mg/m³;
- TOC: 10 ipv 20 mg/m³;
- HCL: 10 ipv 50 mg/m³;
- HF: 1 ipv 2 mg/m³;
- SO₂: 50 ipv 300 mg/m³;
- NOX: dezelfde norm;
- Cd-Tl: 0,05 ipv 0,1 mg/m³;
- Hg: 0,05 ipv 0,1 mg/m³;
- som van 9 zware metalen: 0,5 ipv 1,5 mg/m³;

onafhankelijk van de discussie of de nominale capaciteit van de gevraagde installatie al dan niet 30 ton/uur bedraagt, kunnen steeds milieuvergunningsvoorwaarden moeten opgelegd worden die haalbaar zijn met de toepassing van de beste beschikbare technieken (BBT);

in het MER wordt gesteld dat de emissies zeker zullen voldoen aan de normen voor de capaciteiten van 3 tot 30 ton/uur en wellicht zelfs ruim onder de normen zouden kunnen liggen: rekening houdend met de omgevingssituatie en om elke betwisting inzake de van toepassing zijnde normen in relatie tot de uurcapaciteiten uit te sluiten is het wenselijk de normen op te leggen die moeten gehaald worden door installaties van 30 ton/uur of meer; de aanvrager heeft op de zitting van de Gewestelijke milieuvergunningscommissie trouwens verklaard dat de normen voor installaties met een capaciteit van meer dan 30 ton/uur haalbaar zijn; gezien deze strengere normen in het bestek zijn opgenomen; deze normen komen overeen met de normen voor installaties voor de verbranding van gevaarlijke afvalstoffen; hetgeen uiteraard niet betekent dat ook andere afvalstoffen (gevaarlijk afval) dan omschreven in het voorwerp van de vergunning in de oven mogen verbrand worden;'

Citaat uit de bestreden beslissing (p. 36) Artikel 2.

'De in artikel 1 genoemde bestreden beslissing ... wordt gewijzigd als volgt :

3° In ARTIKEL 4, punt 2: 'Bijzondere milieuvergunningsvoorwaarden', wordt aan het 'artikel 1: Aspect Lucht' een sub g) toegevoegd luidend als volgt :

'g) In afwijking van de voorwaarden vermeld onder sub 1 van het ARTIKEL 4 gelden de emissiegrenswaarden bepaald door artikel 5.2.3.3.4.2. van titel II van het VLAREM

(zie VLAREM. V20A) voor installaties met een nominale capaciteit van meer dan 30 ton/uur, behalve voor wat betreft de parameter NOX waarvoor een emissiegrenswaarde geldt van 70 mg/m³ uitgedrukt als NO₂.'

Men stelt hier inderdaad vast dat de opgelegde normen deze zijn die op grotere installaties van toepassing zijn, en dat de norm voor Nox-emissies zelfs zeer significant verstrengd wordt tot 70 mg/m³ uitgedrukt als NO₂.'

Men stelt hier inderdaad vast dat de opgelegde normen deze zijn die op grotere installaties van toepassing zijn, en dat de norm voor Nox-emissies zelfs zeer significant verstrengd wordt tot 70 mg/m; i.p.v. de gebruikelijke norm van 400 mg/m;

3. De verbrandingscapaciteit

De capaciteit van een verbrandingsinstallatie is omgekeerd evenredig aan de verbrandingswaarde (vergelijk met een kolenkachel: hoe hoogwaardiger de brandstof, hoe minder de vereiste gewichtshoeveelheid brandstof). Een hogere verbrandingswaarde van de afvalstoffen resulteert dus noodzakelijk in een lagere uurcapaciteit van de ontworpen oven, en omgekeerd zal bij een lagere verbrandingswaarde de potentiële doorzetcapaciteit stijgen. Voor de bepaling van de 'nominale capaciteit' in ton/uur moet dus een referentieverbrandingswaarde worden aangenomen. Door de aanvrager werd 11.300 kJ/kg vooropgesteld, zoals vermeld in het Ontwerp Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 1997-2001 (zie 2.7.4. Energie-inhoud van het brandbaar afval, p. 110, tabel 2.5., waarde 1995 gemiddeld). Dit resulteert in een nominale capaciteit van de installatie van 28 ton/uur. De door het VITO uitgevoerde studie, die de basis vormt voor het Ontwerp Uitvoeringsplan, gaat zelfs uit van hogere verbrandingswaarden (11.800 kJ/kg tot 12.100 kJ/kg), wat in een nog lagere nominale capaciteit van de verbrandingsinstallatie zou resulteren. Mochten deze verbrandingswaarden significant lager liggen, dan zou uiteraard de nominale capaciteit van de installatie hoger liggen. Dit is evenwel louter hypothetisch, aangezien de verbrandingswaarden naar de toekomst toe enkel zullen stijgen, en dit tengevolge van de selectieve inzameling van de aangevoerde huishoudelijke afvalstoffen, waardoor steeds minder inerte stoffen (die de verbrandingswaarde verlagen) in de verbrandingsinstallatie zullen terecht komen. Bovendien is de reële capaciteit van de oven - ongeacht de verbrandingswaarde - in de vergunning hoe dan ook gelimiteerd tot minder dan 27 ton/uur.

Dat de huidige (1997) gemiddelde verbrandingswaarde van afvalstoffen circa 9.000 kJ/kg zou bedragen is derhalve irrelevant, aangezien de installatie moet beoordeeld worden in haar toekomstige exploitatiecontext, waaromtrent wetenschappelijk onderzoek (hoger geciteerd) aantoont dat de verbrandingswaarden rond 11.300 kJ/kg zullen liggen. Het is evident dat de ontwerper met deze tendens rekening houden en de installatie voldoende ruim moet dimensioneren om bij hetzelfde quantitatieve aanbod met deze hogere verbrandingswaarde de bedrijfszekerheid van de installaties en de veilige uitbating te blijven garanderen.

4. De aanvraag

De aanvraag (miv. het MER) beantwoordt derhalve volledig aan het vereiste in art. 5 par. 2, 10 van het VLAREM I door correcte en volledige informatie te verstrekken, gebaseerd op de capaciteitsberekening overeenkomstig het oven-diagram en de te verwachten afvalstoffensamenstelling (p. 26 van de aanvraag).

De aanvrager refereert in zijn aanvraag naar de emissienormen die op deze capaciteit van toepassing zijn.

De minister verstrengt de toepasselijke normen, onafhankelijk van de discussie of de nominale capaciteit van de gevraagde installatie al dan niet meer dan 30 ton/uur bedraagt, maar op basis van de toepassing van het BBT-beginsel, en verwijzend naar de garanties van de vergunningsaanvrager, die verklaart dat de strengere normen haalbaar zijn, en als dusdanig trouwens ook in het bestek zijn opgenomen (p. 28 van het beroepsbesluit).

De vraag of de nominale capaciteit al dan niet hoger zal liggen dan 30 ton/uur is inderdaad enkel relevant bij de bepaling van de toepasselijke normen. Het vergunningsbesluit voegt hieromtrent niets toe aan de in de aanvraag verstrekte informatie, maar stelt enkel dat de reële capaciteit hoedanook beperkt wordt tot minder dan 27 ton/uur, ongeacht de verbrandingswaarde. In casu werden bovendien de strengste normen (en voor Nox zelfs supplementair verstrengd tot 70 mg/m; i.p.v. 400 mg/m;) weerhouden en dit ondanks het feit dat de capaciteit zoals gezegd lager blijft dan 30 ton/uur";

Overwegende dat deze partij, wat het tweede onderdeel betreft, in hoofdzaak verwijst naar haar repliek op het eerste onderdeel; dat zij in dit verband

benadrukt dat de nominale capaciteit van de oven niet langer relevant is omdat in het bestreden besluit de strengste luchtemissienormen worden opgelegd;

3.4.2. Overwegende dat het eerste middelonderdeel zich binnen het raam van het kort geding niet leent tot een onderzoek en een beantwoording ervan in al zijn aspecten en facetten; dat, globaal bekeken, afgezet tegen het verweer van de verwerende en de tussenkomende partijen, de uiteenzetting van de verzoekende partijen de Raad van State er prima facie niet van overtuigt dat de ingeroepen bepalingen zijn miskend; dat het onderdeel niet ernstig voorkomt;

Overwegende dat om dezelfde redenen het tweede middelonderdeel niet ernstig is;

3.5.1.1. Overwegende dat het vijfde middel als volgt is geformuleerd :

"VIJFDE MIDDEL, genomen uit de schending van artikel 2.5.1.2. van Vlarem II en van artikels 3 en 4 van de Richtlijn 80/779/EEG van 15 juli 1980 betreffende grenswaarden en richtwaarden van de luchtkwaliteit voor zwaveldioxide en zwevende deeltjes.

1. Artikel 2.5.1.2., §1 van Vlarem II bepaalt : 'In de speciale beschermingszones gelden als milieukwaliteitsnormen voor de lucht de normen vermeld in bijlagen 2.5.1., 2.5.2. en 2.5.3., behalve voor wat stikstofdioxide (NO₂), zwevende deeltjes en zwaveldioxide (SO₂) betreft, waarvoor als grenswaarden 80% van de grenswaarden vermeld in bijlage 2.5.1. worden vastgelegd.'

In de 'DEFINITIES LUCHTVERONTREINIGING', wordt het begrip 'speciale beschermingszone' als volgt omschreven : 'zone waarin de te verwachten toename van de verontreiniging tengevolge van stedelijke en industriële ontwikkelingen moet worden beperkt of voorkomen; als speciale beschermingszones worden aangeduid: (...) 3°, zone Brussel-rand: de gemeenten Drogenbos,'.

Neemt men bijlage 2.5.1. in acht, dan zijn de grenswaarden:

Zwevende deeltjes: $250 \mu\text{g}/\text{Nm}^3 \times 0,80 = 200 \mu\text{g}/\text{Nm}^3$

Cadmium : $0,04 \mu\text{g Cd}/\text{m}^3$

Artikel 3.1. van Richtlijn 80/779/EEG bepaalt :

'De Lid-Staten nemen de nodige maatregelen opdat met ingang van 1 april 1983 de concentraties van zwaveldioxide en zwevende deeltjes in de lucht niet meer bedragen dan de grenswaarden van bijlagen 1, onverminderd de hierna volgende bepalingen.'

Artikel 4.1. van dezelfde Richtlijn bepaalt :

Voor zones waar de te verwachten toeneming van de verontreiniging door zwaveldioxide en zwevende deeltjes ten gevolge van met name stedelijke of industriële ontwikkelingen naar de mening van de betrokken Lid-Staat moet worden beperkt of voorkomen, stelt de Lid-Staat, uitgaande van de richtwaarden in bijlage II als referentiepunt, waarden vast die lager moeten zijn dan de grenswaarden van bijlage I.

Met betrekking tot de zwevende deeltjes, is de grenswaarde van bijlage I : $250 \mu\text{g}/\text{Nm}^3$ en is de richtwaarde van bijlage II : $40-60 \mu\text{g}/\text{Nm}^3$ (jaargemiddelde) en $100-150 \mu\text{g}/\text{Nm}^3$ (daggemiddelde).

2. Dat de verzoekers dit middel niet hebben aangehaald in hun beroep tot de Minister, komt door het feit dat in het besluit van de Bestendige Deputatie wordt gezwezen over het overschrijden van de grenswaarden inzake cadmium en zwevende deeltjes.

Pas toen zij kennis namen van de aangevochten handeling waarin naar dit overschrijden wordt verwezen en vooral van het zeer negatief advies uitgebracht op 4 september 1997 door de Administratie Gezondheidszorg konden de verzoekers vernemen in hoeverre de grenswaarden werden overschreden en hoe ernstig de gevolgen hiervan wel waren. Totnogtoe waren deze door het M.E.R. geminimiseerd, zodat zij op een dwaalspoor werden gebracht.

Hoe het ook zij, zijn de verzoekers zo vrij naar de vaste rechtspraak van de Raad van State en van het Europees Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen te verwijzen waarnaar reeds werd verwezen in het kader van het eerste onderdeel van het derde middel en op grond waarvan zij alsnog het onderhavige middel kunnen aanvoeren.

3. De huidige concentratie zwevende deeltjes bedraagt 203 tot $295 \mu\text{g}/\text{m}^3$, terwijl de grenswaarde $200 \mu\text{g}/\text{m}^3$ is.

De huidige concentratie Cadmium bedraagt 0,06 µg Cd/m³, terwijl de grenswaarde 0,04 µg Cd/m³ is.

In de 'DEFINITIES LUCHTVERONTREINIGING', wordt het begrip 'grenswaarde voor luchtkwaliteit' als volgt omschreven : 'concentratie gedurende een bepaalde periode, van verontreinigende stoffen in de lucht, die niet mag worden overschreden'. Vermits de grenswaarden zijn bereikt, dient elke toename van de concentratie - hoe gering ook - te worden verboden.

Wat de zwevende deeltjes betreft, heeft de Minister bovendien de verplichting een saneringsplan uit te werken dat aan de Europese Commissie moet worden voorgelegd, zodat kan worden gezorgd dat de concentratie zo spoedig mogelijk weer onder de grenswaarden komt te liggen (art. 2.5.2.3., §2 van Vlarem II).

Op zijn minst kan worden gesteld dat bij gebrek aan een zodanig plan de Minister de verplichting had de vergunning te weigeren";

3.5.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt :

"5.1. Verzoekers voeren aan dat het Vlaams Gewest geen vergunning kan verlenen voor een activiteit waarbij bijkomende luchtvervuiling ('elke toename van de concentratie') zou worden gecreëerd, wanneer de grenswaarde voor luchtvervuiling reeds is overschreden.

Deze bewering van verzoekers moet vooreerst tot zijn reële proporties worden teruggebracht. Uit het MER blijkt dat 'alle achtergrondwaarden voldoen aan de milieukwaliteitsnormen, met uitzondering voor stof en cadmium waar lichte overschrijdingen zijn vast te stellen'.

De problematiek beperkt zich dus tot de emissie van stof en cadmium.

De stelling van verzoekers komt er eigenlijk op neer dat, gezien de milieukwaliteitsnormen voor stof en cadmium in de omgeving van de geplande inrichting thans reeds (zij het in beperkte mate) overschreden worden, elke bijkomende activiteit moet worden verboden, zonder dat de mate van overschrijding van enig belang zou zijn. Deze stelling houdt eveneens in dat de overheid nu reeds elke vervuiling die bijdraagt tot de stof- en cadmiumemissie zou moeten laten stilleggen, althans tot de concentraties onder de norm zijn teruggevallen.

Uit VLAREM II blijkt een dergelijke plicht enkel te bestaan in geval van overmatige wintersmog (artikel 4.4.5.). Hieruit kan a contrario afgeleid worden dat deze verplichting niet bestaat indien de stof- en cadmiumemissie de beoogde norm overschrijdt. De omstandigheid dat de emissienorm voor stof en/of cadmium wordt overschreden, verhindert de Minister niet om bijkomende vergunningen toe te staan. Wat VLAREM II wel verbiedt, is dat de Minister een vergunning zou verlenen aan één inrichting om de grenswaarde te overschrijden (zodat tegen die overschrijdingen later niet zou kunnen worden opgetreden).

In het voorliggende geval was van dergelijke vergunning geen sprake. Enkel heeft de bevoegde Minister van zijn bevoegdheid gebruik gemaakt om te oordelen dat, aangezien de bijkomende marginale vervuiling niet significant en in elk geval van een aanvaardbaar niveau is, een vergunning kan worden verleend. Deze vergunning laat evenwel het recht van de overheid onverlet om, ondanks het bestaan van die vergunning, op een later ogenblik maatregelen te ondernemen, inclusief maatregelen tot stopzetting van een vergunde activiteit, indien daartoe aanleiding zou bestaan.

- 5.2. Het Vlaams Gewest wenst op dit punt tevens naar de in het MER opgenomen verantwoording te verwijzen.

Wat de achtergrondconcentratie voor stof betreft vermeldt het MER:

'de bijkomende concentratie [is] lager dan 1% van de grenswaarde van de milieukwaliteitsnormen: de invloed van de bron is als verwaarloosbaar te beschouwen' (MER, bladzijde 278).

Verwaarloosbare bijkomende vervuiling betekent dat deze vervuiling niet zou bestaan, wel dat ze, mede in het licht van de actuele vervuiling statistisch niet significant is. Wanneer de vergunning enkel op deze grond zou zijn geweigerd, zou dit een voorbeeld van rechtsmisbruik zijn geweest, nu de verhouding tot het te bereiken doel en het beoogde voordeel resp. door de aanvrager geleden nadeel kennelijk niet proportioneel is (proportionaliteitsbeginsel). Hetzelfde kan worden opgemerkt met betrekking tot de cadmium-concentraties. Het MER bepaalt (blz. 278):

'Voor cadmium (Cd) is de totale concentratie (achtergrond + bijkomend) groter dan de milieukwaliteitsnorm. De bijkomende concentratie bedraagt evenwel slechts 2,38% van de grenswaarde van de milieukwaliteitsnorm. Bovendien kan hier gesteld worden dat de

gebruikte achtergrondconcentratie allicht te hoog is, aangezien slechts 1 meetgegeven bekend was, nl. in de omgeving van non-ferro bedrijvigheid. Besluitend kan worden gesteld dat de bijkomende emissiebron aanvaardbaar is.' Niet alleen is de bijkomende vervuiling volgens de deskundigen aanvaardbaar, bovendien gaan zij ervan uit dat de achtergrondconcentratie een vertekend beeld geeft van de reële situatie rondom de geplande installatie. De meetgegevens zijn immers afkomstig van een zone waarin een non-ferro bedrijf is gelegen. De deskundigen (en verzoekers, zo mag men aannemen) weten zeer goed dat het meten van de cadmiumvervuiling erg plaats- en tijdsgevoelig is. Mede daarom bepaalt de wetgeving dat de cadmiumvervuiling in de lucht moet worden beoordeeld op basis van 'jaarlijks gemiddelde concentraties te meten op dagbasis'.

De bestreden beslissing besluit dan ook terecht (blz. 24):

'Overwegende dat omwille van de lage emissieconcentraties en de overeenkomstige lage imissieconcentraties op leefniveau, de gezondheidsrisico's voor de bevolking tot een aanvaardbaar niveau beperkt zijn, dat uit het MER blijkt dat de berekende imissiewaarden immers ver beneden de gebruikelijk gehanteerde toxicologische gehalten liggen: dat, zoals reeds in vorige overweging is toegelicht, wel een verdere verstrenging van de NOx-emissienorm verantwoord is'.

- 5.4. Het middel is dan ook ongegrond, minstens niet ernstig";

Overwegende dat de tussenkomende partij stelt :

"Er zijn voldoende argumenten om het gestelde te weerleggen:

1. De overschrijding van de grenswaarden voor Stof en Cadmium.

Vooreerst dient te worden gesteld dat de imissieberekeningen in het MER uitgaan van de meest pessimistische benadering, zijnde het continu bereiken van de toegelaten emissieconcentraties. Dit is een duidelijke overschatting (p. 101 van het MER).

Verder vermeldt het MER (p. 111): 'De totale concentratie is geen exacte waarde, maar de best mogelijke benadering, rekening houdend met het beperkt aantal meetstations in de omgeving.

Deze waarde wordt enkel aangehaald om de verhouding aan te tonen tussen de bijkomende concen-

tratie en de achtergrondconcentratie. De bijkomende concentratie is steeds de concentratie op het punt van maximale impact. Dit is dus ook een 'worst case' waarde'.

Tenslotte zijn de imissiewaarden die terzake Cadmium en Stof zijn weerhouden, bij gebrek aan lokale meetwaarden, deze die respectievelijk worden opgetekend in de omgeving van non-ferro-bedrijven waar in de praktijk significant hogere waarden voor Cadmium worden vastgesteld en deze die worden gemeten in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, waarvan nota bene dient te worden vastgesteld dat de beheersing ervan buiten de bevoegdheden van de Vlaamse overheid ligt.

In dit licht zijn de conclusies in het MER dat de bijkomende imissieconcentraties niet significant zijn des te sterker.

2. Vermeende schending van de beginselen van het Richtlijn 80/779/EG.

Men kan bezwaarlijk stellen dat het Vlaamse milieubeleid terzake afvalverwijdering, en in casu de bestreden beslissing, niet zouden zijn gestoeld op de vermelde beginselen. Ter verduidelijking: de problematiek die hier aan de orde is betreft (in het licht van de Richtlijn) de emissie van zwevende deeltjes.

Uit het afvalstoffenplan 1991-1995 en het uitvoeringsplan voor huishoudelijke afvalstoffen (1997-2001) blijkt dat het afvalstoffenbeleid in Vlaanderen het preventiebeginsel als één van haar belangrijkste uitgangspunten heeft.

Ook uit de bestreden beslissing blijkt dit afdoende. Bij wijze van voorbeeld: '... dat ter bevordering van de preventie en nuttige toepassing en tot maximale reductie van de te verwijderen restfracties het de bedoeling is de beschikbare thermische verwerkings- en verbrandingscapaciteit altijd - dus ook op langere termijn kleiner te houden dan de reële behoeften...' (citaat uit het bestreden besluit p. 25) Hieruit blijkt duidelijk dat volgens het Vlaamse afvalstoffenbeleid de preventie en de recuperatie van afvalstoffen sterk gestimuleerd moet worden. Evenwel, zelfs indien de doelstellingen betreffende preventie en recuperatie worden gehaald, blijft verwijdering van afval noodzakelijk. Bij de verwijdering gaat de voorkeur, conform de verwerkingshiërarchie, uit naar verbranding met energiewinning. Storten wordt beschouwd als laatste mogelijkheid.

Het Afvalstoffenplan vertrekt vanuit dit Europees principe. Immers, in het plan wordt er vastgesteld dat er in Vlaams Brabant een valabele infrastructuur voor verbranding van de restfractie ontbreekt. Om die reden stelt het Afvalstoffenplan voor om in de provincie Vlaams Brabant

zelf te voorzien in een verbrandingsoven, te bouwen met behulp van de meest geschikte methoden en technologieën teneinde een hoog niveau van bescherming van het milieu en de volksgezondheid te waarborgen.

De in de regio beschikbare verbrandingscapaciteit beantwoordt in deze generlei aan de beschikbare technieken die een hoog niveau van milieu- en volksgezondheidsbescherming waarborgen. Men kan inderdaad bezwaarlijk stellen dat het verbranden van het afval afkomstig van Vlaams-Brabant in de oven van Neder-over-Heembeek in deze een valabel alternatief zou vormen. De objectieve vaststellingen dat er geen enkele garantie kan worden gegeven met betrekking tot de beschikbare capaciteit, tot de levensduurte en vooral tot de kwaliteit van de emissies zijn doorslaggevend. Met zekerheid kan gesteld worden dat deze installatie niet meer beantwoordt aan de huidige eisen aangaande de toepassing van het B.B.T. beginsel. Het aanwenden van de aldaar beschikbare capaciteit voor de verbranding van de afvalstoffen, afkomstig van Vlaams Brabant zou ontegensprekelijk resulteren in een significant grotere milieu-impact dan de operationalisering van de geplande - zeer geavanceerde - installatie.

De bouw van een moderne installatie die beantwoordt aan de meest strenge uitbatingsnormen draagt dus manifest bij tot het reduceren van de (globale) emissies (en dus ook de imissies) die resulteren uit de verbranding van huishoudelijke afvalstoffen.

Het Vlaamse Gewest leeft de bepalingen van bedoelde richtlijn dus integraal na. Niet alleen stelt ze inderdaad milieukwaliteitsdoelstellingen (richt- en grenswaarden) vast die overeenstemmen met deze van de richtlijn, maar in haar beleid opteert ze tevens voor dergelijke afvalstoffenverwerkingstechnologie die toelaat geen verder gebruik te maken van verouderde installaties, en op die wijze de realisatie van de milieukwaliteitsdoelstellingen mogelijk te maken.

3. Vermeende schending van art. 2.5.1.2. §1 van VLAREM II

Luidens art. 1.1.2., alinea 3, 12 van VLAREM II mogen milieukwaliteitsnormen, uitgedrukt als grenswaarden, behoudens in geval van overmacht, niet worden overschreden.

Weliswaar blijkt uit de beslissing niet expliciet dat er sprake is van overmacht. Deze is evenwel overduidelijk aanwezig. De immissies hebben voor wat stof betreft immers betrekking op meetwaarden binnen het Brussels Gewest. De beheersing ervan ligt buiten de bevoegdheid van de Vlaamse overheid. De waarden terzake Cadmium vertrekken

vanuit de meest pessimistische veronderstelling, namelijk dat de immissieconcentraties ter plaatse gelijk zouden zijn aan deze die zich in de buurt van non-ferrobedrijven voordoen, quod non.

Een adequaat beleid aangaande de beheersing van de stofemissies binnen het Brusselse Gewest zou ongetwijfeld de immissiewaarden tot een aanvaardbaar niveau herleiden. De marginale toevoeging van $0,29 \text{ mg/m}^3$ (ten opzichte van een grenswaarde van 200 mg/m^3) zou in die veronderstelling geen significante betekenis meer hebben. De uitbating van de geplande installatie - en derhalve het niet-aanwenden van de 'aangeboden' restcapaciteit in de verouderde infrastructuur in Neder-over-Heembeek - zal hoe dan ook bijdragen tot een relatieve reductie van de totale immissie in het Brusselse gewest.

De overmachtsituatie in hoofde van de Vlaamse overheid situeert zich verder in de objectieve verplichting - zoals hoger betoogd - te voorzien in een net van verwijderingsinstallaties, en dit in toepassing van het B.B.T.-beginsel. Zoals reeds ten overvloede betoogd biedt de installatie te Neder-over-Heembeek hier geen alternatief, en wel in tegendeel, nu het een sterk verouderde inrichting betreft.

Tenslotte kan men onmogelijk voorhouden dat de vergunningsverlener geen rekening zou houden met de milieukwaliteitsnormen nu hij daar waar mogelijk alles in het werk stelt om de impact van de verbrandingsinstallatie verder te reduceren. Zulks blijkt niet alleen uit het feit dat de installatie emissienormen worden opgelegd die strenger zijn dan deze die overeenkomstig het VLAREM II van toepassing zouden zijn, maar ondermeer ook uit de bijkomende technische voorschriften ter reductie van de Nox-emissies, waar een additionele DeNOx-installatie wordt opgelegd ten einde de immissiewaarden ten allen tijde beneden de richtwaarden te houden.

Het vijfde middel is niet ernstig noch gegrond";

3.5.2. Overwegende dat de verzoekende partijen op het eerste gezicht niet aannemelijk maken dat de bepalingen die zij in het middel aanvoeren tot gevolg hebben dat individuele vergunningsaanvragen, wanneer zij op zich aan de geldende normen beantwoorden, moeten of zelfs kunnen geweigerd worden; dat het middel niet ernstig is;

3.6.1.1. Overwegende dat de verzoekende partijen als zesde middel aanvoeren :

"ZESDE MIDDEL, genomen uit de onjuiste motivering of het gemis aan motivering wat de aangevochten handeling betreft (schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 52, 3° van VLAREM I)

1. Eerste onderdeel: onjuiste motivering daar het totaal onjuist is te beweren 'dat gesteld kan worden dat de risico's voor (...) de effecten op (...) de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie, mits naleving van aangepaste milieuvergunningsvoorwaarden, tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt' (aangevochten besluit p. 33).

De stelling dat de geplande inrichting geen risico's meebrengt voor de gezondheid van de omwoners vormt de kernmotivering van de aangevochten handeling.

Deze stelling vloeit voort uit een kennelijk onjuiste beoordeling.

Desbetreffend wordt er verwezen naar punt 1. (De toxiciteit van de uitgestoten bestanddelen) en punt 2. (Risico voor de gezondheid) ontwikkeld in het kader van de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2. Tweede onderdeel: onjuiste motivering, daar het totaal onjuist is te beweren dat 'de oven wordt ingeplant in een (...) omgeving met goede verkeersontsluiting zowel via de weg als via het water' (aangevochten besluit, p. 12) en dat 'er inzake verkeersveiligheid geen negatieve impact moet worden verwacht' (aangevochten besluit, p. 20).

Het probleem van de huidige verkeersdichtheid op de Ring, waarover de vrachtwagens van en naar de verbrandingsoven zullen rijden, is in een slag van de tafel geveegd door de Minister op grond dat 50% van het afval via het kanaal zal worden vervoerd.

Deze opvatting die een ander belangrijk aspect van de motivering van de aangevochten handeling vormt vloeit ook voort uit een kennelijk onjuiste beoordeling.

Immers, zelfs indien het tweede scenario dat door het M.E.R. wordt aanbevolen is weerhouden - met name het aan- en afvoeren van 70% van het afval langs het kanaal - wordt in het M.E.R. zelf toegegeven dat 'omwille van de vervoerstechnische vereisten en hoge investeringskosten (...) de mogelijkheden beperkt blijven' (M.E.R., pt. 3.5.3., pag. 74). Volgens Tabel 3.4. (M.E.R., pag. 75), blijven er dan niettemin 9.923 vrachtwagenritten per jaar af te leggen. Bijgevolg, indien men rekening houdt met het feit dat

het afvalvervoer via het kanaal door de aangevochten handeling van 70% tot 50% is verminderd, blijven er 16.538 vrachtwagenritten per jaar (9.923x50).

30

Dienaangaande stelt het advies dd. 4 september 1997 van de Administratie voor Gezondheidszorg van de Vlaamse Gemeenschap (zie bijlage V):

'Het M.E.R. stelt evenwel dat het betrokken onderdeel van het wegennet op het vlak van het verwerken van het verkeer, reeds bij de limietcapaciteit zit'. Verlenging van de nu reeds bestaande congestiefiles is voor de hand liggend. De suggestie dat 'routekeuze en tijdsplanning' hoe dan ook belangrijk zijn als milderende maatregel, dus om verlenging van deze congestiefiles 'zoveel mogelijk' te vermijden, kan naar realisatiemogelijkheden en beheersbaarheid in vraag gesteld worden. Dit rekening houdend met de vele actoren en onvoorziene omstandigheden die in een dergelijk plan een potentiële rol kunnen spelen. De betekenis van het bereiken van de 'limietcapaciteit' is duidelijk: de limiet is het punt dat een verdere toename niet toelaat, hoe klein die procentueel ook is.'

3. Derde onderdeel: gemis aan motivering met betrekking tot de internationale verbintenissen aangaande vermindering van de CO₂-emissies. België heeft zich in het kader van verschillende programma's van de Verenigde Naties ertoe verbonden eerst de CO₂ emissies te stabiliseren, dan te verminderen:

- 1992 United Nations Framework Convention on Climate Change (Top van Rio);
- 1997 Special Session of the General Assembly to Review and Appraise the Implementation of Agenda 21 (Earth Summit 5, 23-27 June, New York);
- 1997 Conference of the Parties to the United Nations Framework Convention on Climate Change, third session (1-12 december 1997, Kyoto).

Het verbranden van honderdduizenden tonnen afval produceert een evenredige hoeveelheid CO₂. Afvalverbranding draagt dus op significante wijze bij tot het produceren van een gas dat de voornaamste boosdoener is wat het broeikas-effect betreft.

De Minister hoorde na te gaan of het project verenigbaar is met de verplichting CO₂-emissies op nationale schaal te verminderen, die België als lid van de internationale instanties heeft aangegaan, en zijn besluit tot deze internationale verbintenis te motiveren";

3.6.1.2. Overwegende dat de verwerende en de tussenkomende partijen de ernst van het eerste onderdeel betwisten;

Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat de verwerende partij de repliek op het eerste middel in herinnering brengt;

Overwegende dat de tussenkomende partij op dat onderdeel repliceert :

"Opnieuw vermelden verzoekende partijen ten onrechte één passage uit de motivering van het bestreden besluit.

A./ Transportscenario's zoals in het MER beschreven. Zoals hoger aangetoond (tweede onderdeel, eerste middel) wijzen de MER-deskundigen erop dat, in tegenstelling tot de vestigingsplaats overeenkomstig het MER van '90, de site thans gelegen is langs het Kanaal, het geen bijkomende mogelijkheden biedt wat betreft het vervoer van afval (zie hoger).

De nieuwe mogelijkheden die het Kanaal biedt, worden vervolgens grondig geanalyseerd.

Onder 3.5. worden daarbij twee scenario's vooropgesteld:

- bij werking van de oven bij nominale capaciteit: scenario 1 - wegvervoer;
- bij werking van de oven bij nominale capaciteit: scenario 2 - deels via de weg/deels via het Kanaal.

M.b.t. het tweede scenario wordt onderzocht welke de transportsituatie zal worden wanneer men zo veel mogelijk transport laat gebeuren via het Kanaal. De deskundigen stellen daarbij dat volgens het tweede scenario, de effecten duidelijk kleiner zullen zijn dan wanneer alle vervoer over de weg loopt.

De MER-deskundigen vestigen er inderdaad de aandacht op dat er langs het kanaal verzamel-punten/transitstations zullen moeten worden uitgebouwd en dat - omwille van de vervoer-technische vereisten en hoge investeringskosten - de mogelijkheden beperkt blijven (zie MER p. 74).

De MER deskundigen geven evenwel een voorstel van realistische uitgangspositie:

'Een realistische uitgangshypothese is te kiezen voor een verzamel-punt in het noordelijk deel van Vlaams-Brabant ter hoogte van Kampenhout waar het afval van INTERLEUVEN, INCOVO, INTERZA en INTERRAND kan worden bijeengebracht (...).'

M.b.t. de randvoorwaarden die gelden wanneer de voorkeur uitgaat naar vervoer via het Kanaal, verwijzen de MER-deskundigen voor het overige deel naar 5.7. van het MER.

'In het tweede verkeersscenario wordt de aanvoer van afvalstoffen per trailer vervangen door aanvoer via het kanaal. Gezien de grofmazige structuur van de kanalen en de grote vervoerseenheid die een binnenschip vertegenwoordigt, zal het noodzakelijk zijn om afval op een beperkt aantal punten langs het Kanaal samen te brengen om aldus tot een rendabele hoeveelheid te komen per opslagpunt. Om tot een rendabele inbreng van de binnenvaart te komen moet men streven naar een hoeveelheid van minimum 500 ton per vervoerseenheid of minimum 125.000 ton op jaarbasis.

Uit de berekening in 3.5.3. blijkt dat deze voorwaarden gehaald worden door het afval afkomstig van de ophaling van Interleuven, Interrand, Incovo en Interza in één punt te verzamelen. Het transport van deze hoeveelheid afval resulteert in de verhoging van het scheepvaartverkeer met 1 vaart per dag. Op jaarbasis betekent dat een verhoging van bijna 7% van het totale goederenvolume in doorvoer in de Brusselse Haven. Gezien het scheepvaartverkeer in de Brusselse Haven in zijn hoogtepunt tot 27% meer aankon, stelt zich hier geen probleem naar capaciteit toe. Integendeel, de verschuiving naar de scheepvaart past volledig in het beleid om de binnenvaart op te waarderen en de rentabiliteit van de aanwezige kanaalinfrastructuur te verhogen. Daarbij komt dat de voorgestelde verschuiving juist de belangrijkste druk op de weginfrastructuur (zie 5.7.2.2.1.) wegneemt en de algemene intensiteitsverhoging op de directe toegangswegen halveert, waar ook de mogelijke minimale effecten op de verkeersveiligheid nog verkleint.'

B./ Transportscenario's zoals in het bestreden besluit beschreven.

In het bestreden besluit wordt verder gebouwd op de scenario's zoals beschreven in het MER.

De Minister kiest voor het tweede verkeersscenario. Deze keuze wordt - in tegenstelling tot wat verzoekende partij stelt in aanvulling op de argumentatie van het MER - grondig gemotiveerd (p. 19 - zie hoger eerste middel, 2.3.2.).

- De Minister beperkt evenwel de gemiddelde aan- en afvoer per schip van 70% tot 50%. Deze voorwaarde wordt gemotiveerd door te verwijzen naar afspraken m.b.t. mogelijke uitwisseling van afvalverwerkingscapaciteiten:

'Dat echter niet mag uitgesloten worden dat in de toekomst afspraken worden gemaakt inzake uitwis-

seling van afvalverwijderings-capaciteiten waarbij bijvoorbeeld afval uit Vorst en Anderlecht naar Drogenbos zou worden afgevoerd: dat in dat geval een voorwaarde tot aanvoer van minimum 70% via het schip niet langer realistisch; dat rekening houdende met deze hypothese het handhaven van een minimum niveau van vervoer per schip van 50% wel verantwoord is;'

Deze vergunningsvoorwaarde wijkt geenszins af van het vooropgestelde scenario van het MER. Immers, in het MER wordt enkel gesteld dat er zo veel mogelijk per boot moet worden vervoerd. Evenwel, zo voegt het MER er aan toe, moet er rekening gehouden worden met randvoorwaarden. De MER deskundigen leggen bovendien geen gemiddelde op.

- De Minister geeft uitdrukkelijk de reden aan waarom er een vermindering werd doorgevoerd van 70% naar 50% met name de mogelijkheid tot uitwisseling van verwijderingscapaciteiten.

De Minister benadrukt dat - in de veronderstelling dat er in de toekomst afspraken zouden worden gemaakt inzake uitwisseling van afvalverwijderingscapaciteiten - de voorwaarde tot aanvoer van minimum 70% via het schip niet langer realistisch is.

Hoger is reeds uitvoerig aangetoond dat de bouw van een verbrandingsoven in Drogenbos noodzakelijk is. Dit betekent evenwel niet op termijn bepaalde vormen van samenwerking mogelijk zijn zoals bv. het uitwisselen van afvalverwijderingscapaciteit (zie o.a. feitenrelaas). Dergelijke uitwisseling zou de beperking van het aantal transportkilometers enkel ten goede komen. Zo zou - op termijn en indien aan enkele randvoorwaarden is voldaan - afval uit NO-NW Vlaams Brabant in de Neder-over-Heembeek kunnen worden verwerkt en afval uit Z-Brussel in de installatie van Drogenbos. Merk op dat Vorst en Anderlecht ten zuiden van Brussel liggen.

De gewestelijke milieuvergunningscommissie adviseert m.b.t. het minimum vervoer via de weg als volgt:

'Dat echter indien effectief afspraken worden gemaakt met Brussels gewest inzake afvalruil, waarbij bijvoorbeeld afval uit Vorst en Anderlecht naar Drogenbos zouden worden afgevoerd en afval uit Vlaams-Brabant naar Neder-over-Heembeek zou gevoerd worden, een aanvoer van minimum 70% via het schip niet langer realistisch is: dat voor een dergelijke wisseloplossing de eis van 70% in evenredige mate wordt verminderd met de hoeveelheid overeenkomend met de aanvoer uit het Brussels Gewest, waarbij niettemin een minimum niveau van vervoer per schip van 50% moet blijven bestaan.'

De Minister vond het aangewezen - gelet op de zware infrastructuurwerken die vervoer via het Kanaal met zich meebrengen en gelet op het belang het aantal transportkilometers te beperken - de eis van 70% in evenredige mate te verminderen tot 50%. Beslissen om niettemin 70% via het Kanaal te laten vervoeren en aldus mogelijke scenario's tot uitwisseling in de kiem te smoren omwille van economische en financiële redenen zou een kennelijk onjuiste beoordeling uitmaken";

Overwegende dat dezelfde partijen ook het derde onderdeel betwisten;

3.6.2.1. Overwegende, ten aanzien van het eerste onderdeel, dat de door de verzoekende partijen aangehaalde overweging op zichzelf geen motivering beoogt in te houden, maar de conclusie is van de eraan voorafgaande meer dan dertig bladzijden bestrijkende overwegingen; dat het onderdeel dan ook niet ernstig is;

3.6.2.2. Overwegende dat het tweede middelonderdeel zich binnen het raam van het kort geding niet leent tot een onderzoek en een beantwoording ervan in al zijn aspecten en facetten; dat, globaal bekeken, afgezet tegen het verweer van de verwerende en de tussenkomende partijen, de uiteenzetting van de verzoekende partijen de Raad van State er prima facie niet van overtuigt dat de ingeroepen bepalingen zijn miskend; dat het onderdeel niet ernstig voorkomt;

3.6.2.3. Overwegende, wat het derde onderdeel betreft, dat de formele motiveringsplicht niet zo ver lijkt te reiken dat zij zou vereisen dat de vergunningverlenende overheid bij het beoordelen van individuele milieuvergunningsaanvragen zou moeten motiveren hoe en in welke mate alle mogelijke al dan niet afdwingbare toepasselijke internationale rechtsnormen, zijn nagekomen; dat ook dit onderdeel niet ernstig is;

3.7.1. Overwegende dat het zevende middel als volgt wordt ingeleid :

"ZEVENDE MIDDEL, genomen uit de schending van artikel 130R, alinea 2 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap en van artikel 1.2.1., §2 van het Decreet van de Vlaamse raad van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (DABM) (het voorzorgsbeginsel en het beginsel van preventief handelen, het standstill-beginsel).

1. De teksten:

Artikel 130R, alinea 2 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap bepaalt:

2. De Gemeenschap streeft in haar milieubeleid naar een hoog niveau van bescherming, rekening houdend met de uiteenlopende situaties in de verschillende regio's van de Gemeenschap. Haar beleid berust op het voorzorgsbeginsel van preventief handelen, het beginsel dat milieuaantastingen bij voorrang aan de bron dienen te worden bestreden, en het beginsel dat de vervuiler betaalt. De eisen terzake van milieubescherming moeten in het bepalen en uitvoeren van gemeenschapsbeleid op andere gebieden worden geïntegreerd.
(...)'.

Artikel 1.2.1. §2 van het DABM bepaalt:

'§2 Op basis van een afweging van de verschillende maatschappelijke activiteiten streeft het milieubeleid naar een hoog beschermingsniveau. Het berust onder meer op het voorzorgsbeginsel en het beginsel van preventief handelen, het beginsel dat milieuaantastingen bij voorrang aan de bron dienen te worden bestreden, het standstill-beginsel en het beginsel dat de vervuiler betaalt";

dat de verzoekende partijen daarop drie onderdelen enten, het eerste afgeleid uit de schending van "het voorzorgsbeginsel", het tweede afgeleid uit de miskenning van "het beginsel van preventief handelen", en het derde gesteund op de schending van "het standstill-beginsel";

Overwegende dat de verwerende en de tussenkomende partijen de ernst van het middel betwisten;

3.7.2. Overwegende dat een eerste lezing van de ingeroepen bepalingen tot de conclusie noopt dat deze geen afdwingbare regelen inhouden, doch enkel algemene principes op het vlak van het algemeen milieubeleid lijken te bevatten, principes die nadere uitwerking in direct afdwingbare normen behoeven; dat derhalve, daargelaten de vraag of die "beginnelsen" al dan niet miskend zijn, in de huidige stand van het geding niet blijkt dat een gebeurlijke schending ervan tot de vernietiging van de bestreden vergunning moet of zelfs kan leiden; dat het middel niet ernstig voorkomt;

3.8.1. Overwegende dat als achtste middel wordt opgeworpen :

"ACHTSTE MIDDEL genomen uit de schending van artikel 5.2. van Richtlijn 74/442/EEG en gemis aan motivering (schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 52, 3° van VLAREM I).

1. Artikel 5 van Richtlijn 74/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afval, gewijzigd bij richtlijn 91/156/EEG van de Raad van 18 maart 1991 bepaalt :

'1. De Lid-Staten nemen, wanneer dat noodzakelijk of dienstig blijkt te zijn, in samenwerking met andere Lid-Staten, de nodige maatregelen om een geïntegreerd en toereikend net van verwijderingsinstallaties op te zetten, waarbij rekening wordt gehouden met de beste beschikbare technologieën die geen overmatig hoge kosten veroorzaken (...).

2. Met dit net moet het bovendien mogelijk zijn afvalstoffen te verwijderen in één van de meest nabije, daartoe geschikte installaties (...).'

2. Door artikel 5.2. van Richtlijn 74/442/EEG, gewijzigd bij Richtlijn 91/156/EEG wordt het principe van de nabijheid van afvalverwerkings-inrichtingen opgelegd.

Bij het nemen van een beslissing met betrekking tot het bouwen van een afvalverbrandingsoven heeft de Minister tot plicht toe te zien op de toepassing van dit door een Richtlijn opgelegde beginsel. Welnu, de vestigingsplaats is totaal afgelegen in het Zuid-Westen van de Provincie Vlaams-Brabant, heel ver van de voornaamste centra waar afval wordt geproduceerd. Deze vestigingsplaats ligt weliswaar langs een kanaal, maar enerzijds zal slechts 50% van het afval via het kanaal worden aan- en afgevoerd en

anderzijds liggen er langs dat kanaal nog veel andere mogelijke vestigingsplaatsen en er bestaan ook plaatsen die dicht bij de afvalproducerende centra liggen.

De aangevochten handeling vormt een schending op artikel 5.2. van voornoemde Richtlijn.

3. In ieder geval had de Minister, vermits hij is overgegaan tot het verlenen van een vergunning voor een vestigingsplaats zo afgelegen van de voornaamste afvalproducerende centra, de verplichting zijn beslissing te motiveren met betrekking tot het nabijheidsbeginsel door Richtlijn 74/442/EEG opgelegd";

Overwegende dat ook de ernst van dit middel betwist wordt door de andere partijen;

3.8.2. Overwegende dat ook de hier ingeroepen bepaling, bij gebrek aan precisie, geen direct afdwingbare regelen lijkt in te houden; dat de formele motiveringsplicht niet zo ver lijkt te reiken dat de overheid haar beslissing in het licht van die bepaling diende te verantwoorden; dat het middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat derhalve aan de desbetreffende voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de c.v. VLABRAVER in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op vijfduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftientwintig januari 1900 negenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.